This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

C
313
10.4

WIDENER
HN SPL2 U

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY

C313.10.4

Harvard College Library

FROM THE

LUCY OSGOOD LEGACY.

"To purchase such books as shall be most needed for the College Library, so as best to promote the objects of the College."

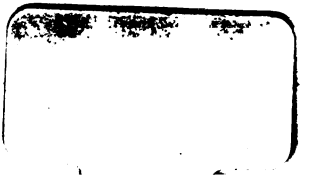

REGULA
SANCTI PATRIS BENEDICTI

IUXTA ANTIQUISSIMOS CODICES

RECOGNITA

A

P. EDMUNDO SCHMIDT
O. S. B.

ACCEDUNT QUÆDAM BENEDICTIONES ET PRECES.

CUM PERMISSU SUPERIORUM.

RATISBONÆ, NEO EBORACI ET CINCINNATI.
SUMPTIBUS ET TYPIS FRIDERICI PUSTET,
S. SEDIS APOST. ET S. RIT. CONGR. TYPOGR.
MDCCCXCII.

C313.10.4
~~III. 11538~~

HARVARD COLLEGE
DEC 28 1907
LIBRARY.

Lucy Osgood fund

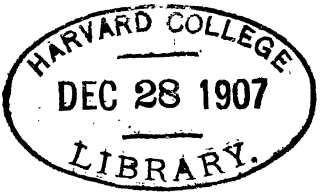

Imprimatur.

Ratisbonæ, die 14. Septembris 1892.

G. Erlenborn, Vicar. in Spirit. Gener.

Editor et Typographus omnia iura sibi reservant.

PRÆFATIO EDITORIS.

In hac nova editione manuali sancti Patris Benedicti non recedendum putavimus a via quam in editione critica anni iubilaris 1880 ingressi sumus. Scopus noster et fuit et est recurrere ad primos fontes, ad antiquissima exemplaria, ut eorum ope textum originalem, quantum fieri possit, restituamus.

Quam necessaria fuerit ista inquisitio manifestum est ex epistola duorum monachorum Augiæ divitis Grimalti et Tattonis ad magistrum suum Reginbertum, præfectum scholæ illius monasterii, ubi hæc habentur: „Ecce vobis Regulam beati Benedicti egregii

Doctoris, quam benevolus animus vester summo semper optaverat desiderio, direximus, sensibus et syllabis necnon etiam litteris a supradicto Patre, ni fallimur, ordinatis minime carentem, quæ de illo transcripta est exemplare, quod ex ipso exemplatum est codice, quem beatus Pater sacris manibus suis exarare ob multorum sanitatem animarum curavit. Illa ergo verba, quæ supradictus Pater secundum artem (sicut nonnulli autumant) in contextum Regulæ huius non inseruit, de aliis Regulis a modernis correctis Magistris colleximus, et in campo paginulæ e regione cum duobus punctis inserere curavimus. Alia etiam quæ a Benedicto dictata sunt, et in neotericis minime inventa, obelo et punctis duobus consignavimus. Hoc egimus desiderantes vos utrumque et

secundum traditionem pii Patris etiam modernam habere. Eligite vobis, quod desiderabili placuerit animo."[1]

Ex quibus verbis luculenter patet iam tum, ineunte sæculo IX, a quibusdam magistris textum et sermonem et stilum s. Regulæ iuxta eorum placita emendatos fuisse, et istas emendationes in ipsum textum irrepsisse.

Quod mire illustratur codice 914 monasterii Sangallensis, in quo habentur in textu signa similia: duo puncta et lineola horizontalis et supra et infra punctum unum. Cuius in margine ea leguntur emendatoris vocabula vel

---

[1] Confer: Vetus Disciplina Monastica (P. Marquardus Herrgott O. S. B. Monasterii ad sanctum Blasium) pag. 33. — Grimaltus fuit postea cancellarius Ludovici Germanici, dein abbas Monasterii ad sanctum Gallum, obiit a. 872. Tatto successit Reginberto in regimine scholæ, obiit a. 847.

litteræ, quæ in posteriores codices fere omnes plus minus irrepsere. Quem codicem sicut et Vindobonensem 2232 fluxisse dicit „Vetus Disciplina monastica“ (pag. 10. nota e) ex illo apographo authentico, quod Theodemarus, Abbas Montis Cassini, ad gloriosissimum regem, b. Carolum Magnum miserat. Aut fuit hic codex de quo loquuntur Grimaltus et Tatto in sua epistola, aut fuit eis exemplar et specimen.

Ad primos fontes omnino recurrendum fuisse apparet præterea ex codicum originalium discrepantiis, quæ nisi in antiquissimis exemplaribus certo detegi nequeunt. Qua de re vir doctissimus et huius rei peritissimus, E^mus^ D. Cardinalis J. B. Pitra in epistola ad nos data (27. Sept. 1880) ita scribit: „On vous devra sur un sujet

qui semblait épuisé une véritable découverte. La très juste classification des plus anciens manuscrits conduit manifestement à admettre au point de départ deux textes originaux."

Quanti autem momenti sit, istas rite distinguere differentias, facile fatebitur qui præ oculis habebit earum et numerum et momentum. Discrepant enim codices plus quam ducentis in locis, etsi aliquoties in parvis tantum rebus vel minutis. Dein, cum utriusque originalis apographa auctoritate polleant quasi eadem, confusionem pariunt et dubia et difficultates inextricabiles.

Sedulo tamen qui inspexerit et locos inter se contulerit, facile perspiciet hos duos codices originales et inde derivatas apographorum familias speciem duarum recensionum, ut ita di-

camus, vel editionum præ se ferre, prioris et alterius emendatioris.

Ad laboriosam denique istam inquisitionem adducti sumus eo quod in exemplaribus excusis editores primi eos codices evulgabant quibus in choro utebantur, ubi frequenter ea quæ menda et peccata contra præcepta grammaticæ esse videbantur, mutata erant. Ea deinde quæ propter varietatem lectionum conciliare nequibant vel quæ interpunctioni ipsorum reluctabantur emendabant, et sæpe perperam emendabant. Et si quandoque ad priores codices recurrebant, numerus lectionum et confusio augebatur; causa enim diversitatum latebat. Quo factum est, ut postea sancta Regula non iam integre intellegeretur, et optimi libri claritas et perspicuitas auferretur eiusque auctoritas minueretur.

Ad genuinum textum sanctæ Regulæ exhibendum studiose perlustravimus et inter se contulimus quotquot adhuc exstant et quorum notitiam habere potuimus antiquissima exemplaria, optimumque emendatioris recensionis sanctæ Regulæ Sangallense quod supra laudavimus elegimus, ut huius editionis codex sit princeps. Eum tamen ope aliorum codicum maxime Vindobonensis et Tegernseensis, qui præ ceteris omnibus maiore pollent auctoritate in paucis locis, ubi quædam deficiebant emendare conati sumus.

Ceterum compertum est omnibus qui antiquos codices illius temporis norunt, multos ibi reperiri barbarismos,[1] quos partim quidem sæculo VI

[1] Ne tamen inde inferatur, sanctum Benedictum eruditione caruisse. Scripsit enim tempore quo linguæ quas romanas vocamus ex idiomate latino

quo scripsit sanctus Pater noster, partim autem librariis tribuendos esse censemus. Plerique enim codices alio dictante ab aliis sunt scripti, et in primis exemplaribus multæ reperiebantur notæ compendiariæ. Quos barbarismos ex editione manuali eliminandos esse putavimus, sed tam caute, ut nulla inde sententia, nulla locutio quantamlibet mutationem vel alterationem haberet. Omnibus igitur mature perpensis hæ solæ emendationes necessariæ esse, sed et sufficere videbantur:

---

iam oriri cœperunt (tum e. g. genus neutrum interire et in masculinum transire cœpit); usus est proinde sermone quo tum etiam eruditi utebantur. Præterea non scripsit librum scientificum sed legem usui quotidiano accommodatam; scripsit non pro viris eruditis tantum, sed et pro rudioribus. Nemo inficiabitur, tali libro stilum classicum minime convenire. Aliæ denique dotes tum stili eius, tum sermonis universim, tum totius Regulæ non alium auctorem nisi vere eruditum admittunt.

1. Casus nominativus ubi res postulabat restitutus est, item

2. Casus a præpositione præeunte postulatus.

3. Formæ vitiosæ vocabulorum correctæ sunt; e. g. offerit, pendat, adiuvasti, signus.

4. Vocabula prorsus insueta vel cum significatione aliena mutata sunt, scilicet „surripere“ (pro „subrepere“ cc. 39, 40, 57); c. 67 „surripuerint“ non est mutatum, quia etiam in excusis legitur, „obscultare“ (pro „auscultare“ in Prol.), „conversatio“ (pro „conversio“ septies cc. 1, 22, 58, 63, 73.) c. 32 „prævideat“ in „provideat“; c. 2 „pronomen“ in „prænomen“.

5. Gerundivum ter in Participium futuri activi mutatum est („habitandi“ et „militanda“ in Prol., cenandis c. 39.)

6. C. 25 post „simul“ insertum est „et“; cc. 42 et 43 post „mox“ „ut“, c. 64 post „in ipsis imperiis suis“ „sit“ inserta sunt. — C. 17 post alterum „missæ“ „sunt“ expunctum est.

7. C. 43 „sublata ei portione sua vinum“ mutatum est in „sublata ei portione sua vini“. — C. 56 lectio codicum: „seniore tamen uno aut duos semper cum fratribus dimittendum“ mutata est in: „senior tamen unus — aut duo — semper cum fratribus dimittendus“.

Non sunt mutata:

1. Casus nominum a verbis dependentium, e. g. iubere alicui, indigere aliquid, similia;

2. Genera, modi numerique verborum;

3. Formæ vocabulorum, quæ etiam in aliis scriptis posterioris ætatis repe-

riuntur (e. g. „alio“ pro „alii“, „acris“ pro „acribus“, „ipsud“), vel quibus vix alia substitui queunt (e. g. „fallitus fuerit“, „erigere“ pro „amovere“, „reprendere“ pro „repetere“);

4. Genus masculinum pro neutro: c. 5 „cor ... murmurantem“, c. 18 „inertem ... servitium“, c. 58 „de sub iugo Regulæ quem ....“

Spem inde concepimus fore, ut textus huius editionis facile et sine nimio offendiculo legi possit, neque tamen indoles tum sæculi tum ingenii sancti Legislatoris penitus sit obscurata.

Ut multorum desiderio satisfiat, in margine indicati sunt mensium dies, quibus in choro legi solent partes Regulæ. Patet indicem capitum post Prologum non esse legendum. Notandum autem in antiquis nostris codicibus

maioris auctoritatis capiti I præmissum esse: „Regula appellatur ab hoc, quod obedientium dirigat mores“. Quæ verba sancto Auctori Regulæ adscribenda esse vix dubitare licet. Et sane dolendum est, quod lapsu temporis omissa sunt et quasi oblitterata. Ea suo loco restituimus censentes ea in choro legi debere vel saltem posse.

Mettenæ die festo Pentecostes 1892.

S.

REGULA
S. PATRIS BENEDICTI
ABBATIS.

IN

PF

P

et in
tion
effic
dier
obe

giti
vol
mil
que
qui
eo
po

na

IN NOMINE DOMINI NOSTRI JESU CHRISTI.

INCIPIT

PROLOGUS REGULÆ

PATRIS EXIMII BEATI BENEDICTI.

AUSCULTA, o fili, præcepta magistri 1. ian. 2. mai. 1. sept.
et inclina aurem cordis tui et admonitionem pii patris libenter excipe et efficaciter comple, ut ad eum per obedientiæ laborem redeas a quo per inobedientiæ desidiam recesseras.

Ad te ergo nunc mihi sermo dirigitur, quisquis abrenuntians propriis voluntatibus Domino Christo vero Regi militaturus obedientiæ fortissima atque præclara arma sumis, imprimis ut, quidquid agendum inchoas bonum, ab eo perfici instantissima oratione deposcas.

UT, QUI nos iam in filiorum dig- 2. ian. 3. mai.
natus est numero computare, non de- 2. sept.

bet aliquando de malis actibus nostris contristari: ita enim ei omni tempore de bonis suis in nobis parendum est, ut non solum iratus pater suos non aliquando filios exheredet, sed nec ut metuendus dominus irritatus a malis nostris ut nequissimos servos perpetuam tradat ad pœnam qui eum sequi noluerint ad gloriam.

3. ian.
4. mai.
3. sept.

EXSURGAMUS ergo tandem aliquando excitante nos Scriptura ac dicente: „Hora est iam nos de somno surgere“;[1] et apertis oculis nostris ad deificum lumen attonitis auribus audiamus, divina quotidie clamans quid nos admonet vox dicens: „Hodie si vocem eius audieritis, nolite obdurare corda vestra“;[2] et iterum: „Qui habet aures audiendi audiat, quid Spíritus dicat ecclesiis.“[3] — Et quid dicit? „Venite, filii, audite me, timorem Domini docebo vos.[4] Currite, dum lumen vitæ habetis, ne tenebræ mortis vos comprehendant!“[5]

[1] Rom. 13, 11. [2] Ps. 94, 8. [3] Apoc. 2, 7. [4] Ps. 33, 12. [5] Io. 12, 35.

ET QUÆRENS Dominus in multitudine populi cui hæc clamat operarium suum iterum dicit: „Quis est homo qui vult vitam et cupit videre dies bonos?“[1] 4. ian. 5. mai. 1. sept.

Quod si tu audiens respondeas: Ego, dicit tibi Deus: „Si vis habere veram et perpetuam vitam, prohibe linguam tuam a malo, et labia tua ne loquantur dolum; deverte a malo et fac bonum: inquire Pacem et sequere eam![1] — Et cum hæc feceritis, oculi mei super vos et aures meæ ad preces vestras, et antequam me invocetis, dicam vobis: Ecce adsum.“[2]

Quid dulcius nobis ab hac voce Domini invitantis nos, fratres carissimi? Ecce pietate sua demonstrat nobis Dominus viam vitæ. Succinctis ergo fide vel observantia bonorum actuum lumbis nostris per ducatum Evangelii pergamus itinera ejus,[3] ut mereamur eum qui nos vocavit in regnum suum videre.

---

[1] Ps. 33, 13-16. [2] Is. 58, 9; 65, 25. [3] Ephes. 6, 14. seq.

5. ian. 6. mai. 5. sept. In cuius regni tabernaculo si volumus habitare, nisi illuc bonis actibus curritur, minime pervenitur. — Sed interrogemus cum Propheta Dominum dicentes ei: „Domine, quis habitabit in tabernaculo tuo, aut quis requiescit in monte sancto tuo?“ [1]

Post hanc interrogationem, fratres, audiamus Dominum respondentem et ostendentem nobis viam ipsius tabernaculi dicens: „Qui ingreditur sine macula et operatur iustitiam; qui loquitur veritatem in corde suo; qui non egit dolum in lingua sua; qui non fecit proximo suo malum; qui opprobrium non accepit adversus proximum suum;[2] qui malignum diabolum aliqua suadentem sibi cum ipsa suasione sua a conspectibus cordis sui respuens deduxit ad nihilum et parvulos cogitatus eius tenuit et allisit ad Christum;[3] qui timentes Dominum de bona observantia sua non se reddunt elatos, sed ipsa in se bona non a se posse,

[1] Ps. 14, 1. [2] Ps. 14, 2. seq. [3] Ps. 136, 9.

sed a Domino fieri existimantes operantem in se Dominum magnificant illud cum Propheta dicentes: „Non nobis, Domine, non nobis sed nomini tuo da gloriam;“[1] sicut nec Paulus Apostolus de prædicatione sua sibi aliquid imputavit dicens: „Gratia Dei sum id quod sum;“[2] et iterum ipse dicit: „Qui gloriatur in Domino glorietur.“[3]

Unde et Dominus in Evangelio ait: „Qui audit verba mea hæc et facit ea, similabo eum viro sapienti qui ædificavit domum suam super petram; venerunt flumina, flaverunt venti et impegerunt in domum illam, et non cecidit, quia fundata erat super petram.“[4]

Hæc complens Dominus exspectat nos quotidie his suis sanctis monitis factis nos respondere debere. Ideo nobis propter emendationem malorum huius vitæ dies ad inducias relaxantur dicente Apostolo: „An nescis, quia patientia Dei ad pœnitentiam te addu-

[1] Ps. 113, 1. b. [2] 1. Cor. 15, 10. [3] 2. Cor. 10, 17. [4] Matth. 7, 24. seq.

cit?“[1] Nam pius Dominus dicit: „Nolo mortem peccatoris, sed convertatur et vivat.“[2]

6. ian. 7. mai. 6. sept. Cum ergo interrogassemus Dominum, fratres, de habitatore tabernaculi eius, audivimus habitaturi præceptum; sed si compleamus habitatoris officium! — Ergo præparanda sunt corda et corpora nostra sanctæ præceptorum obedientiæ militatura. Et quod minus habet in nobis natura possibile, rogemus Dominum, ut gratiæ suæ iubeat nobis adiutorium ministrare. — Et si fugientes gehennæ pœnas ad vitam volumus pervenire perpetuam, dum adhuc vacat et in hoc corpore sumus et hæc omnia per hanc lucis vitam vacat implere — currendum et agendum est modo quod in perpetuum nobis expediat.

7. ian. 8. mai. 7. sept. Constituenda est ergo a nobis dominici schola servitii. In qua institutione nihil asperum, nihil grave nos constituturos speramus (sed et si quid

[1] Rom. 2, 4. [2] Ezech. 33, 11.

paululum restrictius dictante æquitatis ratione propter emendationem vitiorum vel conservationem caritatis processerit, non illico pavore perterritus refugias viam salutis quæ non est nisi angusto initio incipienda,[1] processu vero conversationis et fidei dilatato corde inenarrabili dilectionis dulcedine curritur via mandatorum Dei[2]), ut ab ipsius numquam magisterio discedentes in eius doctrina usque ad mortem in monasterio perseverantes passionibus Christi per patientiam participemur, ut et regno eius mereamur esse consortes.[3]

INCIPIUNT CAPITULA REGULÆ MONASTERIORUM.

I. De generibus vel vita monachorum.
II. Qualis debeat esse Abbas.
III. De adhibendis ad consilium fratribus.
IV. Quæ sunt instrumenta bonorum operum.

[1] Matth. 7, 13. [2] Ps. 118, 32. [3] 2. Cor. 1, 7. 2. Tim. 2, 12.

V. De obedientia discipulorum qualis sit.
VI. De taciturnitate.
VII. De humilitate.
VIII. De Officiis divinis in noctibus.
IX. Quanti psalmi dicendi sunt nocturnis horis.
X. Qualiter æstatis tempore agatur nocturna laus.
XI. Qualiter dominicis diebus Vigiliæ agantur.
XII. Qualiter Matutinorum solemnitas agatur.
XIII. Privatis diebus qualiter Matutini agantur.
XIV. In natali Sanctorum qualiter Vigiliæ agantur.
XV. „Alleluia“ quibus temporibus dicatur.
XVI. Qualiter divina Opera per diem agantur.
XVII. Quanti psalmi per easdem horas dicendi sunt.
XVIII. Quo ordine psalmi dicendi sunt.

XIX. De disciplina psallendi.
XX. De reverentia orationis.
XXI. Decani monasterii quales debeant esse.
XXII. Quomodo dormiant monachi.
XXIII. De excommunicatione culparum.
XXIV. Qualis debeat esse modus excommunicationis.
XXV. De gravioribus culpis.
XXVI. De his qui sine iussione iunguntur excommunicatis.
XXVII. Qualiter debeat Abbas sollicitus esse circa excommunicatos.
XXVIII. De his qui sæpius correpti emendare noluerint.
XXIX. Si debeant iterum recipi fratres exeuntes de monasterio.
XXX. Pueri minore ætate qualiter corripiantur.
XXXI. Qualis debeat esse Cellararius monasterii.

XXXII. De ferramentis vel rebus monasterii.
XXXIII. Si quid debeant monachi proprium habere.
XXXIV. Si omnes æqualiter debeant necessaria accipere.
XXXV. De septimanariis coquinæ.
XXXVI. De infirmis fratribus.
XXXVII. De senibus vel infantibus.
XXXVIII. De hebdomadario lectore.
XXXIX. De mensura cibi.
XL. De mensura potus.
XLI. Quibus horis oportet reficere fratres.
XLII. Ut post Completorium nemo loquatur.
XLIII. De his qui ad Opus Dei vel ad mensam tarde occurrunt.
XLIV. De his qui excommunicantur quomodo satisfaciant.
XLV. De his qui falluntur in oratorio.
XLVI. De his qui in aliis quibuslibet rebus delinquunt.
XLVII. De significanda hora Operis Dei.

XLVIII. De opera manuum quotidiana.
XLIX. De Quadragesimæ observatione.
L. De fratribus qui longe ab oratorio operantur.
LI. De fratribus qui non satis longe proficiscuntur.
LII. De Oratorio monasterii.
LIII. De hospitibus suscipiendis.
LIV. Ut non debeat monachus litteras vel eulogias suscipere.
LV. De vestiariis vel calcearíis fratrum.
LVI. De mensa Abbatis.
LVII. De artificibus monasterii.
LVIII. De ordine suscipiendorum fratrum.
LIX. De filiis nobilium vel pauperum.
LX. De sacerdotibus qui in monasterio habitare voluerint.
LXI. De monachis peregrinis.
LXII. De sacerdotibus monasterii.

LXIII. De ordine congregationis.
LXIV. De Abbate ordinando.
LXV. De Præposito.
LXVI. De ostiariis monasterii.
LXVII. De fratribus in viam directis.
LXVIII. Si fratri impossibilia a Priore iubeantur.
LXIX. Ut in monasterio non præsumat alter alium defendere.
LXX. Ut non præsumat quisquam alium cædere.
LXXI. Ut obedientes sibi sint invicem.
LXXII. De zelo bono quem debent monachi habere.
LXXIII. De hoc quod non omnis observatio iustitiæ in hac sit Regula constituta.

EXPLICIUNT CAPITULA.

INCIPIT

TEXTUS REGULÆ.

REGULA APPELLATUR AB HOC QUOD OBEDIENTIUM DIRIGAT MORES.

I. DE GENERIBUS MONACHORUM.

MONACHORUM quatuor esse genera manifestum est. Primum cœnobitarum, hoc est monasteriale militans sub regula vel Abbate. 8. ian. 9. mai. 8. sept.

DEINDE secundum genus est Anachoretarum, id est eremitarum horum qui non conversationis fervore novitio sed monasterii probatione diuturna, qui didicerunt contra diabolum multorum solatio iam docti pugnare et bene exstructi fraterna ex acie ad singularem pugnam eremi securi iam sine consolatione alterius sola manu vel brachio contra vitia carnis vel co-

gitationum Deo auxiliante pugnare sufficiunt.

9. ian. 10. mai. 9. sept. TERTIUM vero monachorum teterrimum genus est Sarabaitarum qui nulla regula approbati experientia magistra sicut aurum fornacis, sed in plumbi natura molliti adhuc operibus servantes sæculo fidem mentiri Deo per tonsuram noscuntur. Qui bini aut terni aut certe singuli sine pastore non dominicis sed suis inclusi ovilibus — pro lege eis est desideriorum voluptas, cum quidquid putaverint vel elegerint, hoc dicunt sanctum, et quod noluerint, hoc putant non licere.

QUARTUM vero genus est monachorum quod nominatur Gyrovagum, qui tota vita sua per diversas provincias ternis aut quaternis diebus per diversorum cellas hospitantur semper vagi et numquam stabiles et propriis voluntatibus et gulæ illecebris servientes et per omnia deteriores Sarabaitis. De quorum omnium horum miserrima conversatione melius est silere quam loqui.

His ergo omissis ad Cœnobitarum fortissimum genus disponendum adiuvante Domino veniamus.

II. QUALIS DEBEAT ABBAS ESSE.

Abbas, qui præesse dignus est monasterio, semper meminere debet quod dicitur, et nomen maioris factis implere. Christi enim agere vices in monasterio creditur, quando ipsius vocatur prænomine dicente Apostolo: „Accepistis spiritum adoptionis filiorum, in quo clamamus: Abba, pater.“[1] 10. ian. 11. mai. 10. sept.

Ideoque Abbas nihil extra præceptum Domini quod sit debet aut docere aut constituere vel iubere; sed iussio eius vel doctrina fermentum divinæ iustitiæ in discipulorum mentibus conspergatur, memor semper Abbas, quia doctrinæ suæ vel discipulorum obedientiæ — utrarumque rerum in tremendo iudicio Dei facienda erit discussio; sciatque Abbas culpæ pastoris incumbere quidquid in ovibus pater-

[1] Rom. 8, 15.

familias utilitatis minus potuerit invenire.

Tantumdem iterum erit, ut, si inquieto vel inobedienti gregi pastoris fuerit omnis diligentia attributa, et morbidis earum actibus universa fuerit cura exhibita, pastor eorum in iudicio Domini absolutus dicat cum Propheta Domino: „Iustitiam tuam non abscondi in corde meo, veritatem tuam et salutare tuum dixi;[1] ipsi autem contemnentes spreverunt me",[2] et tunc demum inobedientibus curæ suæ ovibus pœna sit eis prævalens ipsa mors.

11. ian. 12. mai. 11. sept. Ergo cum aliquis suscipit nomen Abbatis, duplici debet doctrina suis præesse discipulis — id est omnia bona et sancta factis amplius quam verbis ostendat, — ut capacibus discipulis mandata Domini verbis proponere, duris corde vero et simplicioribus factis suis divina præcepta monstrare. Omnia vero quæ discipulis docuerit esse contraria, in suis factis indicet non agen-

[1] Ps. 39, 11. [2] Is. 1, 2. (Ezech. 20, 27.)

da, ne aliis prædicans ipse reprobus inveniatur,[1] ne quando illi dicat Deus peccanti: „Quare tu enarras iustitias meas et assumis testamentum meum per os tuum? Tu vero odisti disciplinam et proiecisti sermones meos post te;“[2] et: „Qui in fratris tui oculo festucam videbas, in tuo trabem non vidisti.“[3]

Non ab eo persona in monasterio discernatur. Non unus plus ametur quam alius, nisi quem in bonis actibus aut obedientia invenerit meliorem (non convertenti ex servitio præponatur ingenuus, nisi alia rationabilis causa exsistat — quod si ita iustitia dictante Abbati visum fuerit, et de cuiuslibet ordine id faciet; sin alias, propria teneant loca — quia sive servus sive liber, omnes in Christo unum sumus[4] et sub uno Domino æqualem servitutis militiam baiulamus), quia non est apud Deum personarum acceptio;[5] solummodo in hac parte apud ipsum dis- 12. ian. 13. mai. 12. sept.

[1] 1. Cor. 9, 27. [2] Ps. 49, 16 seq. [3] Matth. 7, 3. [4] Gal. 3, 28. [5] Rom. 2, 11. Ephes. 6, 9.

cernimur, si meliores ab aliis in operibus bonis et humiles inveniamur. Ergo æqualis sit ab eo omnibus caritas, una præbeatur in omnibus secundum merita disciplina.

13. ian. 14. mai. 13. sept. In doctrina sua namque Abbas apostolicam debet illam semper formam servare in qua dicit: „Argue, obsecra, increpa“:[1] id est, miscens temporibus tempora, terroribus blandimenta, dirum magistri, pium patris ostendat affectum; id est indisciplinatos et inquietos debet durius arguere, obedientes autem et mites et patientes, ut in melius proficiant, obsecrare; neglegentes et contemnentes ut increpet et corripiat admonemus.

Neque dissimulet peccata delinquentium, sed mox ut cœperint oriri, radicitus ea ut prævalet amputet memor periculi Heli sacerdotis de Silo.[2] Et honestiores quidem atque intellegibiles animos prima vel secunda admonitione verbis corripiat, improbos

[1] 2. Tim. 2, 4. [2] 1. Reg. cc. 2-4.

autem et duros ac superbos vel inobedientes verberum vel corporis castigatio in ipso initio peccati coërceat, sciens scriptum: „Stultus verbis non corrigitur,“ [1] et iterum: „Percute filium tuum virga, et liberabis animam eius a morte.“ [2]

MEMINERE debet semper Abbas quod est, meminere quod dicitur, et scire, quia, cui plus committitur, plus ab eo exigitur. Sciatque quam difficilem et arduam rem suscipit, regere animas et multorum servire moribus, et alium quidem blandimentis, alium vero increpationibus, alium suasionibus; et secundum uniuscuiusque qualitatem vel intellegentiam ita se omnibus conformet et aptet, ut non solum detrimenta gregis sibi commissi non patiatur, verum in augmentatione boni gregis gaudeat. 14. ian. 15. mai. 14. sept.

ANTE omnia ne dissimulans aut parvipendens salutem animarum sibi commissarum plus gerat sollicitudinem 15. ian. 16. mai. 15. sept.

[1] Prov. 29, 19. [2] Ibid. 23, 14.

de rebus transitoriis et terrenis atque caducis, sed semper cogitet, quia animas suscepit regendas, de quibus et rationem redditurus est. Et ne causetur de minore forte substantia, meminerit scriptum: „Primum quærite regnum Dei et iustitiam eius, et hæc omnia adicientur vobis,“[1] et iterum: „Nihil deest timentibus eum.“[2] Sciatque, quia, qui suscipit animas regendas, paret se ad rationem reddendam; et quantum sub cura sua fratrum se habere scierit numerum, — agnoscat pro certo, quia in die iudicii ipsarum omnium animarum est redditurus Domino rationem, sine dubio addita et suæ animæ.

Et ita timens semper futuram discussionem pastoris de creditis ovibus, cum de alienis ratiociniis cavet, redditur de suis sollicitus; et cum de monitionibus suis emendationem aliis subministrat, ipse efficitur a vitiis emendatus.

[1] Matth. 6, 33. [2] Ps. 33, 10.

III. DE ADHIBENDIS AD CONSILIUM FRATRIBUS.

QUOTIENS aliqua præcipua agenda sunt in monasterio, convocet Abbas omnem congregationem et dicat ipse unde agitur. Et audiens consilium fratrum tractet apud se, et quod utilius iudicaverit faciat. 16. ian. 17. mai. 16. sept.

Ideo autem omnes ad consilium vocari diximus, quia sæpe iuniori Dominus revelat quod melius est. — Sic autem dent fratres consilium cum omni humilitatis subiectione, et non præsumant procaciter defendere quod eis visum fuerit, et magis in Abbatis pendeat arbitrio, ut, quod salubrius esse iudicaverit, ei cuncti obediant. — Sed sicut discipulos convenit obedire magistro, ita et ipsum provide et iuste condecet cuncta disponere. — In omnibus igitur omnes magistram sequantur Regulam, neque ab ea temere declinetur a quoquam.

NULLUS in monasterio proprii sequatur cordis voluntatem. Neque præsumat quisquam cum Abbate suo pro- 17. ian. 18. mai. 17. sept.

terve aut foris monasterium contendere. Quod si præsumpserit, regulari disciplinæ subiaceat. — Ipse tamen Abbas cum timore Dei et observatione Regulæ omnia faciat, sciens se procul dubio de omnibus iudiciis suis æquissimo iudici Deo rationem redditurum.

Si qua vero minora agenda sunt in monasterii utilitatibus, seniorum tantum utatur consilio, sicut scriptum est: „Omnia fac cum consilio, et post factum non pœniteberis.“[1]

IV. QUÆ SUNT INSTRUMENTA BONORUM OPERUM.

18. ian. 19. mai. 18. sept. In primis Dominum Deum diligere ex toto corde, tota anima, tota virtute, deinde proximum tamquam se ipsum.[2]

Deinde non occidere. Non adulterari. Non facere furtum. Non concupiscere. Non falsum testimonium dicere. Honorare omnes homines. Et quod sibi quis fieri non vult, alio ne faciat.[3]

---

[1] Eccli. 32, 24. [2] Matth. 22, 37-40. Luc. 10, 27. [3] Luc. 18, 20. Rom. 13, 9.

Abnegare semetipsum sibi, ut sequatur Christum. Corpus castigare; delicias non amplecti; ieiunium amare. — Pauperes recreare. Nudum vestire. Infirmum visitare.[1] Mortuum sepelire. In tribulatione subvenire. Dolentem consolari.

Sæculi actibus se facere alienum. — Nihil amori Christi præponere. 19. ian. 20. mai. 19. sept.

Iram non perficere; iracundiæ tempus non reservare. Dolum in corde non tenere; pacem falsam non dare; caritatem non derelinquere. — Non iurare, ne forte periuret; veritatem ex corde et ore proferre. — Malum pro malo non reddere; iniuriam non facere, sed et factas patienter sufferre; inimicos diligere; maledicentes se non remaledicere, sed magis benedicere; persecutionem pro iustitia sustinere. — Non esse superbum, non vinolentum, non multum edacem, non somnolentum, non pigrum, non murmuriosum, non detractorem.

---

[1] Matth. 25, 35 seq.

Spem suam Deo committere. Bonum aliquid in se cum viderit, Deo applicet, non sibi; malum vero semper a se factum sciat et sibi reputet. — Diem iudicii timere. Gehennam expavescere. Vitam æternam omni concupiscentia spiritali desiderare. Mortem quotidie ante oculos suspectam habere.

20. ian. 21. mai. 20. sept. Actus vitæ suæ omni hora custodire. — In omni loco Deum se respicere pro certo scire.

Cogitationes malas cordi suo advenientes mox ad Christum allidere et seniori spiritali patefacere. — Os suum a malo vel pravo eloquio custodire; multum loqui non amare; verba vana aut risui apta non loqui; risum multum aut excussum non amare.

Lectiones sanctas libenter audire. Orationi frequenter incumbere. Mala sua præterita cum lacrimis vel gemitu quotidie in oratione Deo confiteri; de ipsis malis de cetero emendare: desideria carnis non efficere, voluntatem propriam odire: præceptis Abbatis in

omnibus obedire, etiamsi ipse aliter, quod absit, agat, memores illud dominicum præceptum: „Quæ dicunt facite; quæ autem faciunt facere nolite.“ [1]

NON VELLE dici sanctum, antequam sit, sed prius esse, quod verius dicatur.— Præcepta Dei factis quotidie adimplere. 21. ian. 22. mai. 21. sept.

Castitatem amare. Nullum odire. Zelum non habere. Invidiam non exercere. Contentionem non amare.

Elationem fugere et seniores venerare; iuniores diligere in Christi amore. Pro inimicis orare; cum discordante ante solis occasum in pacem redire. — Et de Dei misericordia numquam desperare.

ECCE hæc sunt instrumenta artis spiritalis. Quæ cum fuerint a nobis die noctuque incessabiliter adimpleta et in die iudicii reconsignata, illa merces nobis a Domino recompensabitur, quam ipse promisit: „Quod oculus non vidit nec auris audivit, quæ præparavit Deus his qui diligunt illum.“ [2]

---

[1] Matth. 23, 3. [2] 1. Cor. 2, 9.

Officina vero, ubi hæc omnia diligenter operemur, claustra sunt monasterii et stabilitas in congregatione.

V. DE OBEDIENTIA.

22. ian.
23. mai.
22. sept.

PRIMUS humilitatis gradus est obedientia sine mora. Hæc convenit his qui nihil sibi a Christo carius aliquid existimant.

Propter servitium sanctum quod professi sunt seu propter metum gehennæ vel gloriam vitæ æternæ, mox ut aliquid imperatum a maiore fuerit, ac si divinitus imperetur, moram pati nesciant in faciendo. De quibus Dominus dicit: „Obauditu auris obedivit mihi;“ [1] et iterum dicit doctoribus: „Qui vos audit, me audit.“ [2] — Ergo hi tales relinquentes statim quæ sua sunt et voluntatem propriam deserentes mox exoccupatis manibus et quod agebant imperfectum relinquentes vicino obedientiæ pede iubentis vocem factis sequuntur, et veluti uno momento præ-

[1] Ps. 17, 45. [2] Luc. 10, 16.

dicta magistri iussio et perfecta discipuli opera — in velocitate timoris Dei ambæ res communiter citius explicantur.

QUIBUS ad vitam æternam gradiendi amor incumbit, ideo angustam viam arripiunt (unde Dominus dicit: „Angusta via est quæ ducit ad vitam“[1]), ut non suo arbitrio viventes vel desideriis suis et voluptatibus obedientes, sed ambulantes alieno iudicio et imperio in cœnobiis degentes Abbatem sibi præesse desiderant. Sine dubio hi tales illam Domini imitantur sententiam qua dicit: „Non veni facere voluntatem meam, sed eius qui misit me.“[2] 23. ian. 24. mai. 23. sept.

SED HÆC ipsa obedientia tunc acceptabilis erit Deo et dulcis hominibus, si quod iubetur non trepide, non tarde, non tepide aut cum murmurio vel cum responso nolentis efficiatur: quia obedientia quæ maioribus præbetur Deo exhibetur; ipse enim dixit:

[1] Matth. 7, 14. [2] Io. 6, 38.

„Qui vos audit, me audit.“[1] Et cum bono animo a discipulis præberi oportet, quia „hilarem datorem diligit Deus;“[2] nam cum malo animo si obedit discipulus, et non solum ore, sed etiam in corde si murmuraverit, etiamsi impleat iussionem, tamen acceptum iam non erit Deo, qui cor eius respicit murmurantem, et pro tali facto nullam consequitur gratiam, imo pœnam murmurantium incurrit, si non cum satisfactione emendaverit.

VI. DE TACITURNITATE.

24. ian. 25. mai. 24. sept. FACIAMUS quod ait Propheta: „Dixi: custodiam vias meas, ut non delinquam in lingua mea; posui ori meo custodiam, obmutui et humiliatus sum et silui a bonis.“[3] Hic ostendit Propheta: si a bonis eloquiis interdum propter taciturnitatem debet tacere, quanto magis a malis verbis propter pœnam peccati debet cessari.

Ergo quamvis de bonis et sanctis et ædificationum eloquiis perfectis di-

[1] Luc. 10, 16. [2] 2. Cor. 9, 7. [3] Ps. 38, 2 seq.

scipulis propter taciturnitatis gravitatem rara loquendi concedatur licentia, quia scriptum est: „In multiloquio non effugies peccatum;“[1] et alibi: „Mors et vita in manibus linguæ.“[2]

Nam loqui et docere magistrum condecet, tacere et audire discipulum convenit. Et ideo si qua requirenda sunt a Priore, cum omni humilitate et subiectione reverentiæ requirantur: — Scurrilitates vero vel verba otiosa et risum moventia æterna clausura in omnibus locis damnamus, et ad talia eloquia discipulum aperire os non permittimus.

VII. DE HUMILITATE.

CLAMAT nobis Scriptura divina, fratres, dicens: „Omnis qui se exaltat humiliabitur, et qui se humiliat exaltabitur.“[3] Cum hæc ergo dicit, ostendit nobis omnem exaltationem genus esse superbiæ; quod se cavere Propheta indicat dicens: „Domine, non est ex- 25. ian. 26. mai. 25. sept.

[1] Prov. 10, 19. [2] Prov. 18, 21. [3] Matth. 23, 12. Luc. 14, 11; 18, 14.

altatum cor meum, neque elati sunt oculi mei; neque ambulavi in magnis neque in mirabilibus super me. Sed quid, si non humiliter sentiebam, si exaltavi animam meam? Sicut ablactatum super matrem suam, ita retribuis in animam meam.“ [1]

26. ian. 27. mai. 26. sept. Unde, fratres, si summæ humilitatis volumus culmen attingere et ad exaltationem illam cælestem, ad quam per præsentis vitæ humilitatem ascenditur, volumus velociter pervenire, actibus nostris ascendentibus scala illa erigenda est, quæ in somnio Jacob apparuit, per quam ei descendentes et ascendentes angeli monstrabantur.[2] Non aliud sine dubio descensus ille et ascensus a nobis intellegitur nisi exaltatione descendere et humilitate ascendere. — Scala vero ipsa erecta nostra est vita in sæculo, quæ humiliato corde a Domino erigatur ad cælum; latera enim eius scalæ dicimus nostrum esse corpus et animam; in

[1] Ps. 130, 1 seq. [2] Gen. 28, 12.

qua latera diversos gradus humilitatis vel disciplinæ evocatio divina ascendendos inseruit.

PRIMUS itaque humilitatis gradus est, si timorem Dei sibi ante oculos semper ponens oblivionem omnino fugiat et memor sit omnia quæ præcepit Deus: ut qualiter et contemnentes Deum gehenna de peccatis incendat, et vitam æternam quæ timentibus Deum præparata est, animo suo semper evolvat, et custodiens se omni hora a peccatis et vitiis, id est cogitationum, linguæ, manuum, pedum vel voluntatis propriæ — sed et desideria carnis — æstimet se homo de cælis a Deo semper respici omni hora, et facta sua omni loco ab aspectu Divinitatis videri et ab angelis omni hora renuntiari. Demonstrans nobis hoc Propheta cum in cogitationibus nostris ita Deum semper præsentem ostendit dicens: „Scrutans corda et renes Deus;“[1] et item: „Dominus novit cogitationes ho-

27. ian. 28. mai. 27. sept.

[1] Ps. 7, 10. Apoc. 2, 23.

minum;“[1] et item dicit: „Intellexisti cogitationes meas a longe:“[2] et: „Quia cogitatio hominis confitebitur tibi.“[3] — Nam ut sollicitus sit circa cogitationes suas perversas, dicat semper utilis frater in corde suo: Tunc ero immaculatus coram eo, si observavero me ab iniquitate mea.[4]

28. ian. 29. mai. 28. sept. Voluntatem vero propriam ita facere prohibemur, cum dicit Scriptura nobis: „Et a voluntatibus tuis avertere;“[5] et item rogamus Deum in oratione, ut fiat illius voluntas in nobis.[6] — Docemur ergo merito nostram non facere voluntatem, cum cavemus illud quod dicit Scriptura: „Sunt viæ quæ videntur ab hominibus rectæ, quarum finis usque ad profundum inferni demergit;“[7] et cum item pavemus illud quod de neglegentibus dictum est: „Corrupti sunt et abominabiles facti sunt in voluptatibus suis.“[8]

---

[1] Ps. 93, 11 (1. Cor. 3, 20.) [2] Ps. 138, 3. [3] Ps. 75, 11. [4] Ps. 17, 24. [5] Eccli. 18, 39. [6] Matth. 6, 10. [7] Prov. 14, 12; 16, 25. [8] Ps. 13, 1; 52, 2.

In desideriis vero carnis ita nobis Deum credamus semper esse præsentem, cum dicit Propheta Domino: „Ante te est omne desiderium meum.“[1] — Cavendum ergo ideo malum desiderium, quia mors secus introitum delectationis posita est, unde Scriptura præcipit dicens: „Post concupiscentias tuas non eas.“[2]

Ergo si „oculi Domini speculantur bonos et malos,“[3] et Dominus de cælo semper respicit super filios hominum, „ut videat, si est intellegens aut requirens Deum,“[4] et si ab angelis nobis deputatis quotidie die noctuque Domino factorum nostrorum opera nuntiantur — cavendum est ergo omni hora, fratres, sicut dicit in psalmo Propheta, ne nos declinantes in malum et inutiles factos[5] aliqua hora aspiciat Deus, et parcendo nobis in hoc tempore, quia pius est et exspectat nos converti in melius — ne dicat nobis in futuro: „Hæc fecisti, et tacui.“[6] 29. ian. 30. mai. 29. sept.

[1] Ps. 37, 10. [2] Eccli. 18, 30. [3] Prov. 15, 3. [4] Ps. 13, 2. [5] Ps. 13, 3; 52, 4. [6] Ps. 49, 21.

30. ian. 31. mai. 30. sept. SECUNDUS humilitatis gradus est, si propriam quis non amans voluntatem desideria sua non delectetur implere, sed vocem illam Domini factis imitetur dicentis: „Non veni facere voluntatem meam sed eius qui me misit.“ [1] Item dicit scriptura: „Voluptas habet pœnam, et necessitas parit coronam.“ [2]

31. ian. 1. febr. 1. oct. TERTIUS humilitatis gradus est, ut quis pro Dei amore omni obedientia se subdat maiori imitans Dominum de quo dicit Apostolus: „Factus obediens usque ad mortem.“ [3]

1. febr. 2. iun. 2. oct. QUARTUS humilitatis gradus est, si in ipsa obedientia, duris et contrariis rebus vel etiam quibuslibet irrogatis iniuriis tacita conscientia patientiam amplectatur et sustinens non lassescat vel discedat dicente Scriptura: „Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit;“ [4] item: „Confortetur cor tuum et sustine Dominum!“ [5] Et ostendens fidelem pro Domino universa etiam

[1] Io. 6, 38. [2] Passio S. Irenes inserta Passioni S. Anastasiæ. [3] Philipp. 2, 8. [4] Matth. 10, 22; 24, 13. [5] Ps. 26, 14.

contraria sustinere debere dicit ex persona sufferentium: „Propter te morte afficimur tota die, æstimati sumus ut oves occisionis,“[1] — et securi de spe retributionis divinæ subsequuntur gaudentes et dicentes: „Sed in his omnibus superamus propter eum qui dilexit nos;“[2] — et item alio loco Scriptura: „Probasti nos, Deus, igne nos examinasti, sicut igne examinatur argentum; induxisti nos in laqueum, posuisti tribulationes in dorso nostro.“[3] Et ut ostendat sub Priore debere nos esse, subsequitur dicens: „Imposuisti homines super capita nostra,“[3] sed et: præceptum Domini in adversis et iniuriis per patientiam adimplentes qui percussi in maxillam præbent et aliam, auferenti tunicam dimittunt et pallium, angariati milliario vadunt duo,[4] cum Paulo Apostolo falsos fratres sustinent[5] et maledicentes se benedicunt.[6]

QUINTUS humilitatis gradus est, si omnes cogitationes malas cordi suo 2. febr. 3. inn. 3. oct.

[1] Rom. 8, 36. (ex Ps. 43, 22.) [2] Rom. 8, 37. [3] Ps. 65, 10-12. [4] Matth. 5, 39-41. [5] 2. Cor. 11, 26. [6] 1. Cor. 4, 12.

advenientes vel mala a se absconse commissa per humilem confessionem Abbatem non celaverit suum, hortans nos de hac re Scriptura dicens: „Revela ad Dominum viam tuam et spera in eum;“[1] et item dicit: „Confitemini Domino, quoniam bonus, quoniam in sæculum misericordia eius;“[2] et item Propheta: „Delictum meum cognitum tibi feci et iniustitias meas non operui; dixi: pronuntiabo adversum me iniustitias meas Domino; et tu remisisti impietatem cordis mei.“[3]

3. febr. 4. iun. 4. oct. Sextus humilitatis gradus est, si omni vilitate vel extremitate contentus sit monachus et ad omnia quæ sibi iniunguntur, velut operarium malum se iudicet et indignum dicens sibi cum Propheta: „Ad nihilum redactus sum et nescivi; ut iumentum factus sum apud te, et ego semper tecum.“[4]

4. febr. 5. iun. 5. oct. Septimus humilitatis gradus est, si omnibus se inferiorem et viliorem non solum sua lingua pronuntiet, sed etiam

[1] Ps. 36, 5. [2] Ps. 105, 1; 106, 1; 117, 1, 29. [3] Ps. 31, 5. [4] Ps. 72, 22 seq.

intimo cordis credat affectu humilians se et dicens cum Propheta: „Ego autem sum vermis et non homo, opprobrium hominum et abiectio plebis.“[1] „Exaltatus sum et humiliatus et confusus;“[2] et item: „Bonum mihi quod humiliasti me, ut discam mandata tua.“[3]

Octavus humilitatis gradus est, si nihil agat monachus nisi quod communis monasterii Regula vel maiorum cohortantur exempla. 5. febr. 6. iun. 6. oct.

Nonus humilitatis gradus est, si linguam ad loquendum prohibeat monachus et taciturnitatem habens usque ad interrogationem non loquatur monstrante Scriptura, quia „in multiloquio non effugitur peccatum,“[4] et quia „vir linguosus non dirigitur super terram.“[5] 6. febr. 7. iun. 7. oct.

Decimus humilitatis gradus est, si non sit facilis ac promptus in risu, quia scriptum est: „Stultus in risu exaltat vocem suam.“[6] 7. febr. 8. iun. 8. oct.

---

[1] Ps. 21, 7. [2] Ps. 87, 16. [3] Ps. 118, 71. [4] Prov. 10, 19. [5] Ps. 139, 12. [6] Eccli. 21, 23.

8. febr. 9. iun. 9. oct. UNDECIMUS humilitatis gradus est, si, cum loquitur monachus, leniter et sine risu, humiliter cum gravitate vel pauca verba et rationabilia loquatur et non sit clamosus in voce, sicut scriptum est: „Sapiens verbis innotescit paucis.“ [1]

9. febr. 10. iun. 10. oct. DUODECIMUS humilitatis gradus est, si non solum corde monachus, sed etiam ipso corpore humilitatem videntibus se semper indicet, id est: in Opere Dei, in Oratorio, in monasterio, in horto, in via, in agro vel ubicumque sedens, ambulans vel stans inclinato sit semper capite defixis in terram aspectibus; reum se omni hora de peccatis suis æstimans iam se tremendo iudicio repræsentari æstimet dicens sibi in corde semper illud quod publicanus ille evangelicus fixis in terram oculis dixit: „Domine, non sum dignus ego peccator levare oculos meos ad cælos;“ [2] et item cum Propheta: „Incurvatus sum et humiliatus sum usquequaque.“ [3]

[1] Enchiridion Sixti 134 (al. 145). [2] Luc. 18, 13. (Matth. 8, 8. Luc. 7, 6.) [3] Ps. 37, 9.

Ergo his omnibus humilitatis gradibus ascensis monachus mox ad caritatem Dei perveniet illam quæ perfecta foras mittit timorem,[1] per quam universa quæ prius non sine formidine observabat, absque ullo labore velut naturaliter ex consuetudine incipiet custodire non iam timore gehennæ, sed amore Christi et consuetudine ipsa bona et delectatione virtutum. Quæ Dominus iam in operario suo mundo a vitiis et peccatis Spiritu sancto dignabitur demonstrare.

VIII. DE OFFICIIS DIVINIS IN NOCTIBUS.

Hiemis tempore, id est a Kalendis Novembris usque in Pascha, iuxta considerationem rationis octava hora noctis surgendum est, ut modice amplius de media nocte pausetur et iam digesti surgant. — Quod vero restat post Vigilias a fratribus qui psalterii vel lectionum aliquid indigent, meditationi inserviatur. 10. febr. 11. iun. 11. oct.

[1] 1. Io. 4, 18.

A Pascha autem usque ad supradictas Novembres sic temperetur hora, ut Vigiliarum Agenda (parvissimo intervallo quo fratres ad necessaria naturæ exeant) mox Matutini qui incipiente luce agendi sunt, subsequantur.

IX. QUANTI PSALMI DICENDI SUNT NOCTURNIS HORIS.

11. febr. 12. iun. 12. oct. HIEMIS tempore suprascripto in primis versus, tertio dicendum: „Dómine labia mea aperies, et os meum annuntiabit laudem tuam,“[1] cui subiungendus est tertius psalmus et „Gloria,“ post hunc psalmus nonagesimus quartus cum antiphona aut certe decantandus; inde sequatur Ambrosianus, deinde sex psalmi cum antiphonis. Quibus dictis, dicto versu benedicat Abbas; et sedentibus omnibus in scamnis legantur vicissim a fratribus in codice super analogium tres lectiones, inter quas et tria responsoria cantentur. Duo responsoria sine „Gloria“ dicantur, post tertiam vero lectionem

[1] Ps. 50, 17.

qui cantat dicat „Gloriam;“ quam dum incipit cantor dicere, mox omnes de sedilibus suis surgant ob honorem et reverentiam sanctæ Trinitatis.

Codices autem legantur in Vigiliis divinæ auctoritatis tam Veteris Testamenti quam Novi, sed et expositiones earum quæ a nominatis et orthodoxis catholicis Patribus factæ sunt.

Post has vero tres lectiones cum responsoriis suis sequantur reliqui sex psalmi cum „Alleluia“ canendi; post hos lectio Apostoli sequatur ex corde recitanda et versus et supplicatio litaniæ, id est „Kyrie eleison,“ et sic finiantur Vigiliæ nocturnæ.

X. QUALITER ÆSTATIS TEMPORE AGATUR NOCTURNA LAUS.

A pascha autem usque ad Kalendas Novembris omnis ut supra dictum est psalmodiæ quantitas teneatur, excepto quod lectiones in codice propter brevitatem noctium minime legantur, sed pro ipsis tribus lectionibus una de Veteri Testamento memoriter dica- 12. febr. 13. iun. 13. oct.

tur quam breve responsorium subsequatur; et reliqua omnia ut dictum est impleantur: id est, ut numquam minus a duodecim psalmorum quantitate ad Vigilias nocturnas dicantur exceptis tertio et nonagesimo quarto psalmo.

XI. QUALITER DIEBUS DOMINICIS VIGILIÆ AGANTUR.

13. febr. 14. iun. 14. oct. Dominico die temperius surgatur ad Vigilias. In quibus Vigiliis teneatur mensura, id est modulatis, ut supra disposuimus, sex psalmis et versu, residentibus cunctis disposite et per ordinem in subselliis legantur in codice ut supra diximus quatuor lectiones cum responsoriis suis, ubi tantum in quarto responsorio dicatur a cantante „Gloria“; quam dum incipit, mox omnes cum reverentia surgant.

Post quas lectiones sequantur ex ordine alii sex psalmi cum antiphonis sicut anteriores et versus. Post quos iterum legantur aliæ quatuor lectiones

cum responsoriis suis ordine quo supra.

Post quas dicantur tria cantica de Prophetis quæ instituerit Abbas; quæ cantica cum „Alleluia“ psallantur. Dicto etiam versu et benedicente Abbate legantur aliæ quatuor lectiones de Novo Testamento ordine quo supra.

Post quartum autem responsorium incipiat Abbas hymnum „Te Deum laudamus“; quo perdicto legat Abbas lectionem de Evangelio cum honore et timore stantibus omnibus; qua perlecta respondeant omnes „Amen“, et subsequatur mox Abbas hymnum „Te decet laus“, et data benedictione incipiant Matutinos.

Qui ordo Vigiliarum omni tempore tam æstatis quam hiemis æqualiter in die dominico teneatur, ni, si forte, quod absit, tardius surgant, aliquid de lectionibus breviandum est aut responsoriis. Quod tamen omnino caveatur ne proveniat; quod si contigerit, digne inde satisfaciat Deo in Oratorio per cuius evenerit neglectum.

XII. QUOMODO MATUTINORUM SOLEMNITAS AGATUR.

14. febr. 15. iun. 15. oct. In MATUTINIS dominico die imprimis dicatur sexagesimus sextus psalmus sine antiphona in directum; post quem dicatur quinquagesimus cum „Alleluia“; post quem dicatur centesimus septimus decimus et sexagesimus secundus, inde Benedictiones et Laudes, lectio de Apocalypsi una ex corde et responsorium, Ambrosianus, versus, canticum de Evangelio, litania, et completum est.

XIII. PRIVATIS DIEBUS QUALITER AGANTUR MATUTINI.

15. febr. 16. iun. 16. oct. DIEBUS autem privatis Matutinorum solemnitas ita agatur: id est, ut sexagesimus sextus psalmus dicatur sine antiphona, subtrahendo modice sicut dominica, ut omnes occurrant ad quinquagesimum, qui cum antiphona dicatur. Post quem alii duo psalmi dicantur secundum consuetudinem, id est secunda feria quintus et trigesimus quintus, tertia feria quadragesimus

secundus et quinquagesimus sextus, quarta feria sexagesimus tertius et sexagesimus quartus, quinta feria octogesimus septimus et octogesimus nonus, sexta feria septuagesimus quintus et nonagesimus primus, sabbato autem centesimus quadragesimus secundus et canticum Deuteronomium quod dividatur in duas „Glorias". Nam ceteris diebus canticum unumquodque die suo ex Prophetis, sicut psallit Ecclesia Romana, dicantur. Post hæc sequantur Laudes, deinde lectio una Apostoli memoriter recitanda, responsorium, Ambrosianus, versus, canticum de Evangelio, litania, et completum est.

Plane Agenda matutina vel vespertina non transeat aliquando, nisi in ultimo per ordinem Oratio Dominica omnibus audientibus dicatur a Priore propter scandalorum spinas quæ oriri solent, ut conventi per ipsius orationis sponsionem qua dicunt: „Dimitte nobis, sicut et nos dimittimus," purgent se ab huiusmodi vitio. Cete-

ris vero Agendis ultima pars eius Orationis dicatur, ut ab omnibus respondeatur: „Sed libera nos a malo.“

XIV. IN NATALITIIS SANCTORUM QUALITER AGANTUR VIGILIÆ.

17. febr. 18. iun. 18. oct. In SANCTORUM vero festivitatibus vel omnibus solemnitatibus sicut diximus dominico die agendum, ita agatur; excepto quod psalmi aut antiphonæ vel lectiones ad ipsum diem pertinentes dicantur, modus autem suprascriptus teneatur.

XV. „ALLELUIA“ QUIBUS TEMPORIBUS DICATUR.

18. febr. 19. iun. 19. oct. A SANCTO Pascha usque Pentecosten sine intermissione dicatur „Alleluia“ tam in psalmis quam in responsoriis; a Pentecoste autem usque caput Quadragesimæ omnibus noctibus cum sex posterioribus psalmis tantum ad nocturnos dicatur. Omni vero dominica extra Quadragesimam cantica, Matutini, Prima, Tertia, Sexta, Nonaque cum „Alleluia“ dicatur, Ve-

spera vero iam antiphona; responsoria vero numquam dicantur cum „Alleluia“ nisi a Pascha usque Pentecosten.

XVI. QUALITER DIVINA OPERA PER DIEM AGANTUR.

Ut ait Propheta: „Septies in die laudem dixi tibi.“[1] Qui septenarius sacratus numerus a nobis sic implebitur, si matutino, primæ, tertiæ, sextæ, nonæ, vesperæ completoriique tempore nostræ servitutis officia persolvamus, quia de his diurnis horis dixit: „Septies in die laudem dixi tibi;“[1] nam de nocturnis Vigiliis idem ipse Propheta ait: „Media nocte surgebam ad confitendum tibi.“[2] Ergo his temporibus referamus laudes Creatori nostro „super iudicia iustitiæ suæ,“[3] id est Matutinis, Prima, Tertia, Sexta, Nona, Vespera, Completorio; et nocte surgamus ad confitendum ei. 19. febr. 20. iun. 20. oct.

[1] Ps. 118, 164. [2] Ibid. 62. [3] Ibid. 62 et 164.

XVII. QUOT PSALMI PER EASDEM HORAS DICENDI SUNT.

20. febr. 21. iun. 21. oct. IAM DE Nocturnis vel Matutinis digessimus ordinem psalmodiæ; nunc de sequentibus Horis videamus. Prima Hora dicantur psalmi tres singillatim et non sub una „Gloria", hymnus eiusdem horæ post versum: „Deus, in adiutorium,"[1] antequam psalmi incipiantur. Post expletionem vero trium psalmorum recitetur lectio una, versus et „Kyrie eleison" et missæ.

Tertia vero, Sexta et Nona item eo ordine celebretur: oratio (id est versus), hymni earundem horarum, terni psalmi, lectio et versus, „Kyrie eleison" et missæ. — Si maior congregatio fuerit, cum antiphonis, si vero minor, in directum psallantur.

Vespertina autem synaxis quatuor psalmis cum antiphonis terminetur, post quos psalmos lectio recitanda est, inde responsorium, Ambrosianus, versus, canticum de Evangelio, litania et Oratione Dominica fiant missæ.

[1] Ps. 69, 2.

Completorium autem trium psalmorum dictione terminetur; qui psalmi directanei sine antiphona dicendi sunt; post quos hymnus eiusdem Horæ, lectio una, versus, „Kyrie eleison," et benedictione missæ fiant.

XVIII. QUO ORDINE IPSI PSALMI DICENDI SUNT.

In primis dicatur versus: „Deus, in adiutorium meum intende; Domine, ad adiuvandum me festina,"[1] „Gloria," inde hymnus uniuscuiusque horæ. 21. febr. 22. iun. 22. oct.

Deinde Prima Hora dominica dicenda quatuor capitula psalmi centesimi octavi decimi; reliquis vero Horis, id est Tertia, Sexta vel Nona terna capitula suprascripti psalmi centesimi octavi decimi dicantur. — Ad Primam autem secundæ feriæ dicantur tres psalmi, id est primus, secundus et sextus; et ita per singulos dies ad primam usque dominicam dicantur per ordinem terni psalmi usque nonum

[1] Ps. 69, 2.

decimum psalmum, ita sane, ut nonus psalmus et septimus decimus partiantur in binos. Et sic fit, ut ad Vigilias dominica semper a vigesimo incipiatur.

22. febr. 23. iun. 23. oct. AD TERTIAM vero, Sextam Nonamque secundæ feriæ novem capitula quæ residua sunt de centesimo octavo decimo psalmo, ipsa terna per easdem Horas dicantur. Expenso ergo psalmo centesimo octavo decimo duobus diebus, id est dominico et secunda feria, tertia feria iam ad Tertiam, Sextam vel Nonam psallantur terni psalmi, a centesimo nono decimo usque centesimum vigesimum septimum, id est psalmi novem; quique psalmi semper usque dominicam per easdem Horas itidem repetantur (hymnorum nihilominus, lectionum vel versuum dispositione uniformi cunctis diebus servata), et ita scilicet semper dominica a centesimo octavo decimo incipietur.

23. febr. 24. iun. 24. oct. VESPERA autem quotidie quatuor psalmorum modulatione canatur. Qui

psalmi incipiantur a centesimo nono; usque centesimum quadragesimum septimum exceptis his qui in diversis horis ex eis sequestrantur (id est a centesimo septimo decimo usque centesimum vigesimum septimum et centesimo trigesimo tertio et centesimo quadragesimo secundo), reliqui omnes in Vespera dicendi sunt. Et quia minus veniunt tres psalmi, ideo dividendi sunt qui ex numero suprascripto fortiores inveniuntur, id est centesimus trigesimus octavus et centesimus quadragesimus tertius et centesimus quadragesimus quartus; centesimus vero sextus decimus, quia parvus est, cum centesimo quinto decimo coniungatur. — Digesto ergo ordine psalmorum vespertinorum reliqua, id est lectio, responsum, hymnus, versus vel canticum sicut supra taxavimus impleatur.

AD COMPLETORIUM vero quotidie iidem psalmi repetantur, id est quartus, nonagesimus et centesimus trigesimus tertius.

25. iun. 25. oct. 24. febr. an. biss. Disposito ordine psalmodiæ diurnæ reliqui omnes psalmi qui supersunt æqualiter dividantur in septem noctium Vigilias, partiendo scilicet qui inter eos prolixiores sunt psalmi, et duodecim per unamquamque constituens noctem. — Hoc præcipue commonentes, ut si cui forte hæc distributio psalmorum displicuerit, ordinet, si melius aliter iudicaverit; dum omnimodis id attendat, ut omni hebdomada Psalterium ex integro numero centum quinquaginta psalmorum psallatur, et dominico die semper a capite reprendatur ad Vigilias, quia nimis inertem devotionis suæ servitium ostendunt monachi qui minus a Psalterio cum canticis consuetudinariis per septimanæ circulum psallunt, dum quando legamus[1] sanctos Patres nostros uno die hoc strenue implesse quod nos tepidi utinam septimana integra persolvamus!

[1] Vitæ Patrum l. 3. num. 5 et 6; l. 10. cap. 40.

XIX. DE DISCIPLINA PSALLENDI.

UBIQUE credimus divinam esse præsentiam, et „oculos Domini in omni loco speculari bonos et malos;“[1] maxime tamen hoc sine aliqua dubitatione credamus, cum ad Opus divinum assistimus. Ideo semper memores simus, quod ait Propheta: „Servite Domino in timore,“[2] et iterum: „Psallite sapienter,“[3] et: „In conspectu angelorum psallam tibi.“[4] — Ergo consideremus, qualiter oporteat in conspectu Divinitatis et angelorum eius esse; et sic stemus ad psallendum, ut mens nostra concordet voci nostræ. 24. (25.) febr. 26. iun. 26. oct.

XX. DE REVERENTIA ORATIONIS.

SI, CUM hominibus potentibus volumus aliqua suggerere, non præsumimus nisi cum humilitate et reverentia, quanto magis Domino Deo universorum cum omni humilitate et puritatis devotione supplicandum est! 25. (26.) febr. 27. iun. 27. oct.

---

[1] Prov. 15, 3. [2] Ps. 2, 11. [3] Ps. 46, 8. [4] Ps. 137, 1.

Et non in multiloquio, sed in puritate cordis et compunctione lacrimarum nos exaudiri sciamus.[1] — Et ideo brevis debet esse et pura oratio, nisi forte ex affectu inspirationis divinæ gratiæ protendatur; in conventu tamen omnino brevietur oratio, et facto signo a Priore omnes pariter surgant.

XXI. DE DECANIS MONASTERII.

26. (27.) febr. 28. iun. 28. oct. Si MAIOR fuerit congregatio, eligantur de ipsis fratres boni testimonii et sanctæ conversationis et constituantur Decani, qui sollicitudinem gerant super Decanias suas in omnibus secundum mandata Dei et præcepta Abbatis sui.

Qui Decani tales eligantur, in quibus securus Abbas partiat onera sua; et non eligantur per ordinem, sed secundum vitæ meritum et sapientiæ doctrinam.

Quique Decani — si ex eis aliqua forte quis inflatus superbia repertus

[1] Matth. 6, 7.

fuerit reprehensibilis, correptus semel et iterum atque tertio, si emendare noluerit, deiciatur, et alter in loco eius qui dignus est subrogetur. — Et de Præposito eadem constituimus.

XXII. QUOMODO DORMIANT MONACHI.

SINGULI per singula lecta dormiant. — Lectisternia pro modo conversationis secundum dispensationem Abbatis sui accipiant. — Si potest fieri, omnes in uno loco dormiant; sin autem multitudo non sinit, deni aut viceni cum senioribus qui super eos solliciti sint, pausent. — Candela iugiter in eadem cella ardeat usque mane. 27. (28.) febr. 29. iun. 29. oct.

Vestiti dormiant et cincti cingulis aut funibus,[1] ut cultellos suos ad latus suum non habeant, dum dormiunt, ne forte per somnum vulnerent dormientem, et ut parati sint monachi semper et facto signo absque mora surgentes festinent invicem se prævenire ad Opus Dei, cum omni tamen gravitate

[1] Cingulum interdiu gestandum vocabatur bracile (conf. cap. 55) cui assuta erat vagina cultri.

et modestia. — Adolescentiores fratres iuxta se non habeant lectos, sed permixti cum senioribus. Surgentes vero ad Opus Dei invicem se moderate cohortentur propter somnolentorum excusationes.

XXIII. DE EXCOMMUNICATIONE CULPARUM.

28. (29.) febr. 30. iun. 30. oct. Si quis frater contumax aut inobediens aut superbus aut murmurans vel in aliquo contrarius exsistens sanctæ Regulæ et præceptis seniorum suorum contemptor repertus fuerit: hic secundum Domini nostri præceptum[1] admoneatur semel et secundo secrete a senioribus suis. — Si non emendaverit, obiurgetur publice coram omnibus.

Si vero neque sic correxerit, si intellegit qualis pœna sit, excommunicationi subiaceat; sin autem improbus est, vindictæ corporali subdatur.

---

[1] Matth. 18, 15.

XXIV. QUALIS DEBET ESSE MODUS EXCOMMUNICATIONIS.

SECUNDUM modum culpæ et excommunicationis vel disciplinæ mensura debet extendi; qui culparum modus in Abbatis pendet iudicio. 1. mart. 1. iul. 31. oct.

Si quis tamen frater in levioribus culpis invenitur, a mensæ participatione privetur. — Privati autem a mensæ consortio ista erit ratio, ut in Oratorio psalmum aut antiphonam non imponat neque lectionem recitet usque ad satisfactionem; refectionem autem cibi post fratrum refectionem solus accipiat (ut, si verbi gratia fratres reficiunt sexta hora, ille frater nona, si fratres nona, ille vespera), usque dum satisfactione congrua veniam consequatur.

XXV. DE GRAVIORIBUS CULPIS.

IS AUTEM frater qui gravioris culpæ noxa tenetur, suspendatur a mensa simul et ab Oratorio. — Nullus ei fratrum in ullo iungatur consortio nec in colloquio: solus sit ad opus sibi in- 2. mart. 2. iul. 1. nov.

iunctum persistens in pœnitentiæ luctu sciens illam terribilem Apostoli sententiam dicentis traditum eiusmodi hominem in interitum carnis, ut spiritus salvus sit in die Domini.[1] — Cibi autem refectionem solus percipiat mensura vel hora qua præviderit Abbas ei competere. — Nec a quoquam benedicatur transeunte, nec cibus qui ei datur.

XXVI. DE HIS QUI SINE IUSSIONE IUNGUNT SE EXCOMMUNICATIS.

3. mart. 3. iul. 2. nov. Si quis frater præsumpserit sine iussione Abbatis fratri excommunicato quolibet modo se iungere aut loqui cum eo vel mandatum ei dirigere, similem sortiatur excommunicationis vindictam.

XXVII. QUALITER DEBEAT ABBAS SOLLICITUS ESSE CIRCA EXCOMMUNICATOS.

4. mart. 4. iul. 3. nov. Omni sollicitudine curam gerat Abbas circa delinquentes fratres, quia „non est opus sanis medicus, sed male

[1] 1. Cor. 5, 5.

habentibus."[1] Et ideo uti debet omni modo ut sapiens medicus: immittere sympæctas, id est seniores sapientes fratres qui quasi secrete consolentur fratrem fluctuantem et provocent ad humilitatis satisfactionem et consolentur eum, „ne abundantiori tristitia absorbeatur,"[2] sed, sicut ait item Apostolus, confirmetur in eum caritas;[2] et oretur pro eo ab omnibus.

MAGNOPERE enim debet sollicitudinem gerere Abbas et omni sagacitate et industria currere, ne aliquam de ovibus sibi creditis perdat. Noverit enim se infirmarum curam suscepisse animarum, non super sanas tyrannidem; et metuat Prophetæ comminationem per quam dicit Deus: „Quod crassum videbatis, assumebatis, et quod debile erat, proiciebatis."[3] Et Pastoris boni pium imitetur exemplum, qui relictis nonaginta novem ovibus in montibus abiit unam ovem quæ erraverat quærere, cuius infirmitati in

[1] Matth. 9, 12. Marc. 2, 17. Luc. 5, 31. [2] 2. Cor. 2, 7 seq. [3] Ezech. 34, 3 seq.

tantum compassus est, ut eam in sacris humeris suis dignaretur imponere et sic reportare ad gregem.[1]

XXVIII. DE HIS QUI SÆPIUS CORREPTI EMENDARE NOLUERINT.

5. mart. 5. iul. 4. nov.

Si quis frater frequenter correptus pro qualibet culpa, si etiam excommunicatus non emendaverit, acrior ei accedat correptio, id est, ut verberum vindicta in eum procedat.

Quod si nec ita correxerit aut forte, quod absit, in superbia elatus etiam defendere voluerit opera sua, tunc Abbas faciat quod sapiens medicus: si exhibuit fomenta, si unguenta adhortationum, si medicamina Scripturarum divinarum, si ad ultimum ustionem excommunicationis vel plagarum virgæ etiam, — si viderit nihil suam prævalere industriam, adhibeat etiam, quod maius est, suam et omnium fratrum pro eo orationem, ut Dominus qui omnia potest operetur salutem circa infirmum fratrem.

[1] Luc. 15, 4 seq.

Quod si nec isto modo sanatus fuerit, tunc iam utatur Abbas ferro abscissionis, ut ait Apostolus: „Auferte malum ex vobis,“[1] et iterum: „Infidelis si discedit, discedat,“[2] ne una ovis morbida omnem gregem contagiet.

XXIX. SI DEBEANT FRATRES EXEUNTES DE MONASTERIO ITERUM RECIPI.

FRATER qui proprio vitio egreditur de monasterio, si reverti voluerit, spondeat prius omnem emendationem pro quo egressus est, et sic in ultimo gradu recipiatur, ut ex hoc eius humilitas comprobetur. 6. mart. 6. iul. 5. nov.

Quod si denuo exierit, usque tertio ita recipiatur iam postea sciens omnem sibi reversionis aditum denegari.

XXX. DE PUERIS MINORI ÆTATE QUALITER CORRIPIANTUR.

OMNIS ætas vel intellectus proprias debet habere mensuras; ideoque quo- 7. mart. 7. iul. 6. nov.

[1] 1. Cor. 5, 13. [2] Ibid. 7, 15.

tiens pueri vel adolescentiores ætate aut qui minus intellegere possunt, quanta pœna sit excommunicationis, — hi tales, dum delinquunt, aut ieiuniis nimiis affligantur aut acris verberibus coërceantur ut sanentur.

XXXI. DE CELLARARIO MONASTERII QUALIS SIT.

8. mart. 8. iul. 7. nov. CELLARARIUS monasterii eligatur de congregatione sapiens, maturis moribus, sobrius, non multum edax, non elatus, non turbulentus, non iniuriosus, non tardus, non prodigus, sed timens Deum, qui omni congregationi sit sicut pater.

CURAM gerat de omnibus. Sine iussione Abbatis nihil faciat; quæ iubentur custodiat. — Fratres non contristet; si quis frater ab eo forte aliqua irrationabiliter postulat, non spernendo eum contristet, sed rationabiliter cum humilitate male petenti deneget. — Animam suam custodiat memor semper illud apostolicum, quia „qui bene ministraverit, gradum bonum sibi ac-

quirit."[1] — Infirmorum, infantum, hospitum pauperumque cum omni sollicitudine curam gerat sciens sine dubio, quia pro his omnibus in die iudicii rationem redditurus est. — Omnia vasa monasterii cunctamque substantiam ac si altaris vasa sacrata conspiciat; nihil ducat neglegendum. Neque avaritiæ studeat neque prodigus sit et stirpator substantiæ monasterii, sed omnia mensurate faciat et secundum iussionem Abbatis.

HUMILITATEM ante omnia habeat, et cui substantia non est quæ tribuatur, sermo responsionis porrigatur bonus, ut scriptum est: „Sermo bonus super datum optimum."[2] — Omnia quæ ei iniunxerit Abbas, ipsa habeat sub cura sua; a quibus eum prohibuerit, non præsumat. — Fratribus constitutam annonam sine aliquo typho vel mora offerat, ut non scandalizentur, memor divini eloquii, quid mereatur „qui scandalizaverit unum de pusillis."[3] 9. mart. 9. iul. 8. nov.

[1] 1. Tim. 3, 13. [2] Eccli. 18, 17. [3] Matth. 18, 6.

Si congregatio maior fuerit, solatia ei dentur, a quibus adiutus et ipse æquo animo impleat officium sibi commissum. — Horis competentibus et dentur quæ danda sunt, et petantur quæ petenda sunt, ut nemo perturbetur neque contristetur in domo Dei.

XXXII. DE FERRAMENTIS VEL REBUS MONASTERII.

10. mart. 10. iul. 9. nov. Substantia monasterii in ferramentis vel vestibus seu quibuslibet rebus — provideat Abbas fratres de quorum vita et moribus securus sit, et eis singula, ut iudicaverit utile, consignet custodienda atque recolligenda. Ex quibus Abbas brevem teneat, ut dum sibi in ipsa assignata fratres vicissim succedunt, sciat quid dat aut quid recipit.

Si quis autem sordide aut neglegenter res monasterii tractaverit, corripiatur. Si non emendaverit, disciplinæ regulari subiaceat.

XXXIII. SI QUID DEBEANT MONACHI PROPRIUM HABERE.

PRÆCIPUE hoc vitium radicitus amputandum est de monasterio. — Ne quis præsumat aliquid dare aut accipere sine iussione Abbatis neque aliquid habere proprium — nullam omnino rem, neque codicem neque tabulas neque graphium, sed nihil omnino, quippe quibus nec corpora sua nec voluntates licet habere in propria voluntate, omnia vero necessaria a patre sperare monasterii. — Nec quidquam liceat habere quod Abbas non dederit aut permiserit. Omniaque omnibus sint communia, ut scriptum est;[1] nec quisquam suum aliquid dicat vel præsumat. 11. mart. 11. iul. 10. nov.

Quod si quisquam huic nequissimo vitio deprehensus fuerit delectari, admoneatur semel et iterum. Si non emendaverit, correptioni subiaceat.

XXXIV. SI OMNES ÆQUALITER DEBEANT NECESSARIA ACCIPERE.

SICUT scriptum est: „Dividebatur singulis, prout cuique opus erat.“[2] — 12. mart. 12. iul. 11. nov.

[1] Act. 4, 32. [2] Ibid. 4, 35.

Ubi non dicimus, ut personarum, quod absit, acceptio sit sed infirmitatum consideratio; ubi qui minus indiget, agat Deo gratias et non contristetur; qui vero plus indiget, humilietur pro infirmitate, non extollatur pro misericordia: et ita omnia membra erunt in pace.

Ante omnia ne murmurationis malum pro qualicumque causa in aliquo qualicumque verbo vel significatione appareat. Quod si deprehensus quis fuerit, districtiori disciplinæ subdatur.

XXXV. DE SEPTIMANARIIS COQUINÆ.

13. mart. 13. iul. 12. nov. FRATRES sibi invicem serviant, et nullus excusetur a coquinæ officio, nisi aut ægritudo — aut in causa gravis utilitatis quis occupatus fuerit, quia exinde maior merces et caritas acquiritur. Imbecillibus autem procurentur solatia, ut non cum tristitia hoc faciant — sed habeant omnes solatia secundum modum congregationis aut positionem loci. Si maior congregatio fuerit, Cellararius excusetur a coquina,

vel si qui, ut diximus, maioribus utilitatibus occupantur; ceteri sibi sub caritate invicem serviant.

Egressurus de septimana sabbato munditias faciat. — Lintea cum quibus sibi fratres manus ac pedes tergunt, lavent; pedes vero tam ipse qui egreditur quam ille qui intraturus est omnibus lavent. — Vasa ministerii sui munda et sana Cellarario consignet; qui Cellararius item intranti consignet, ut sciat quod dat aut quod recipit.

Septimanarii autem ante unam horam refectionis accipiant super statutam annonam singulas biberes et panem, ut hora refectionis sine murmuratione et gravi labore serviant fratribus suis; in diebus tamen solemnibus usque ad missas sustineant.

Intrantes et exeuntes hebdomadarii in Oratorio mox matutinis finitis dominica omnium genibus provolvantur postulantes pro se orari. Egrediens autem de septimana dicat hunc versum: „Benedictus es, Domine Deus, qui adiuvisti me et consolatus es 14. mart. 14. iul. 13. nov.

me;“[1] quo dicto tertio accepta benedictione egrediens, subsequatur ingrediens et dicat: „Deus, in adiutorium meum intende; Domine, ad adiuvandum me festina;“[2] et hoc idem tertio repetatur ab omnibus, et accepta benedictione ingrediatur.

XXXVI. DE INFIRMIS FRATRIBUS.

15 mart. 15. iul. 14. nov. INFIRMORUM cura ante omnia et super omnia adhibenda est, ut sicut revera Christo ita eis serviatur, quia ipse dixit: „Infirmus fui, et visitastis me,“[3] et: „Quod fecistis uni de his minimis, mihi fecistis.“[4] — Sed et ipsi infirmi considerent in honorem Dei sibi serviri et non superfluitate sua contristent fratres suos servientes sibi; qui tamen patienter portandi sunt, quia de talibus copiosior merces acquiritur. Ergo cura maxima sit Abbati, ne aliquam neglegentiam patiantur.

QUIBUS fratribus infirmis sit cella super se deputata et servitor timens

[1] Ps. 85, 17. [2] Ps. 69, 2. [3] Matth. 25, 36. [4] Ibid. 25, 40.

Deum et diligens ac sollicitus. Balnearum usus infirmis quotiens expedit offeratur, sanis autem et maxime iuvenibus tardius concedatur. Sed et carnium esus infirmis omnino debilibus pro reparatione concedatur; at ubi meliorati fuerunt, a carnibus more solito omnes abstineant.

Curam autem maximam habeat Abbas, ne a Cellarariis aut a servitoribus neglegantur infirmi; et ipsum respicit quidquid a discipulis delinquitur.

XXXVII. DE SENIBUS VEL INFANTIBUS.

16. mart. 16. iul. 15. nov.

Licet ipsa natura humana trahatur ad misericordiam in his ætatibus, senum videlicet et infantum, tamen et Regulæ auctoritas eis prospiciat.

Consideretur semper in eis imbecillitas, et nullatenus eis districtio Regulæ teneatur in alimentis; sed sit in eis pia consideratio, et præveniant horas canonicas.

XXXVIII. DE HEBDOMADARIO LECTORE.

17. mart. 17. iul. 16. nov. MENSIS fratrum lectio deesse non debet. Nec fortuito casu qui arripuerit codicem legere ibi, sed lecturus tota hebdomada dominica ingrediatur. — Qui ingrediens post missas et communionem petat ab omnibus pro se orari, ut avertat ab ipso Deus spiritum elationis; et dicatur hic versus in Oratorio tertio ab omnibus ipso tamen incipiente: „Domine, labia mea aperies, et os meum annuntiabit laudem tuam;“ [1] et sic accepta benedictione ingrediatur ad legendum.

ET SUMMUM fiat silentium, ut nullius mussitatio vel vox nisi solius legentis ibi audiatur. Quæ vero necessaria sunt comedentibus et bibentibus, sic sibi vicissim ministrent fratres, ut nullus indigeat petere aliquid. Si quid tamen opus fuerit, sonitu cuiuscumque signi potius petatur quam voce; nec præsumat ibi aliquis de ipsa lectione aut aliunde quidquam requirere, ne

[1] Ps. 50, 17.

detur occasio; nisi forte Prior pro ædificatione voluerit aliquid breviter dicere.

Frater autem lector hebdomadarius accipiat mixtum, priusquam incipiat legere, propter communionem sanctam et ne forte grave sit ei ieiunium sustinere; postea autem cum coquinæ hebdomadariis et servitoribus reficiat.

Fratres autem non per ordinem legant aut cantent, sed qui ædificant audientes.

XXXIX. DE MENSURA CIBI.

Sufficere credimus ad refectionem quotidianam tam sextæ quam nonæ omnibus mensis cocta duo pulmentaria propter diversorum infirmitates, ut forte qui ex illo non potuerit edere, ex alio reficiatur. Ergo duo pulmentaria cocta fratribus omnibus sufficiant. Et si fuerit, unde poma aut nascentia leguminum, addatur et tertium. Panis libra una propensa sufficiat in die, sive una sit refectio sive 18. mart. 1°. iul. 17. nov.

prandii et cenæ. Quod si cenaturi sunt, de eadem libra tertia pars a Cellarario servetur reddenda cenaturis.

Quod si labor forte factus fuerit maior, in arbitrio et potestate Abbatis erit, si expediat aliquid augere remota præ omnibus crapula, et ut numquam subrepat monacho indigeries, quia nihil sic contrarium est omni christiano quomodo crapula, sicut ait Dominus noster: „Videte, ne graventur corda vestra crapula.“ [1]

Pueris vero minore ætate non eadem servetur quantitas sed minor quam maioribus, servata in omnibus parcitate.

Carnium vero quadrupedum omnimodo ab omnibus abstineatur comestio præter omnino debiles ægrotos.

XL. DE MENSURA POTUS.

19. mart. 19. iul. 18. nov. „Unusquisque proprium habet donum ex Deo, alius sic, alius vero sic;“ [2] et ideo cum aliqua scrupulositate a nobis mensura victus aliorum consti-

[1] Luc. 21, 34. [2] 1. Cor. 7, 7.

tuitur; tamen infirmorum contuentes imbecillitatem credimus heminam vini per singulos sufficere per diem. Quibus autem donat Deus tolerantiam abstinentiæ, propriam se habituros mercedem sciant.

Quod si aut loci necessitas vel labor aut ardor æstatis amplius poposcerit, in arbitrio Prioris consistat, considerans in omnibus, ne subrepat satietas aut ebrietas.

Licet legamus vinum omnino monachorum non esse,[1] sed quia nostris temporibus id monachis persuaderi non potest, saltem vel hoc consentiamus, ut non usque ad satietatem bibamus sed parcius, quia „vinum apostatare facit etiam sapientes.“[2] Ubi autem necessitas loci exposcit, ut nec suprascripta mensura inveniri possit, sed multo minus aut ex toto nihil, benedicant Deum qui ibi habitant, et non murmurent, hoc ante omnia admonentes, ut absque murmurationibus sint.

---

[1] Vitæ Patrum l. V. IV. n. 31. [2] Eccli. 19, 2.

XLI. QUIBUS HORIS OPORTET REFICERE FRATRES.

20. mart. 20. iul. 19. nov. A SANCTO Pascha usque Pentecosten ad sextam reficiant fratres et sera cenent.

A Pentecoste autem tota æstate, si labores agrorum non habent monachi, aut nimietas æstatis non perturbat, quarta et sexta feria ieiunent usque ad nonam; reliquis diebus ad sextam prandeant. Quæ prandii sexta, si operas in agris habuerint, aut æstatis fervor nimius fuerit, continuanda erit, et in Abbatis sit providentia. Et sic omnia temperet atque disponat, qualiter et animæ salventur, et quod faciunt fratres absque iusta murmuratione faciant.

Ab Idibus autem Septembribus usque caput Quadragesimæ ad nonam semper reficiant.

In Quadragesima vero usque in Pascha ad vesperam reficiant. Ipsa tamen Vespera sic agatur, ut lumen lucernæ non indigeant reficientes, sed luce adhuc diei omnia consummentur.

Sed et omni tempore sive cena sive refectionis hora sic temperetur, ut luce fiant omnia.

XLII. UT POST COMPLETORIUM NEMO LOQUATUR.

OMNI tempore silentium debent stu- 21. mart. 21. iul. 20. nov.
dere monachi, maxime tamen nocturnis horis. Et ideo omni tempore sive ieiunii sive prandii: si tempus fuerit prandii, mox ut surrexerint a cena, sedeant omnes in unum, et legat unus Collationes vel Vitas Patrum aut certe aliud quod ædificet audientes (non autem Heptateuchum aut Regum, quia infirmis intellectibus non erit utile illa hora hanc Scripturam audire; aliis vero horis legantur), — si autem ieiunii dies fuerit, dicta Vespera parvo intervallo mox accedant ad lectionem Collationum, ut diximus; et lectis quatuor aut quinque foliis vel quantum hora permittit, omnibus in unum occurrentibus per hanc moram lectionis si qui forte in assignato sibi commisso fuit occupatus, — omnes ergo in unum po-

siti compleant, et exeuntes a Completorio nulla sit licentia denuo cuiquam loqui aliquid.

Quod si inventus fuerit quisquam prævaricari hanc taciturnitatis regulam, gravi vindictæ subiaceat; excepto si necessitas hospitum supervenerit, aut forte Abbas alicui aliquid iusserit; quod tamen et ipsud cum summa gravitate et moderatione honestissima fiat.

XLIII. DE HIS QUI AD OPUS DEI VEL AD MENSAM TARDE OCCURRUNT.

22. mart. 22. iul. 21. nov. AD HORAM divini Officii mox ut auditum fuerit signum, relictis omnibus quælibet fuerint in manibus summa cum festinatione curratur, cum gravitate tamen, ut non scurrilitas inveniat fomitem. Ergo nihil Operi Dei præponatur.

Quod si quis in nocturnis Vigiliis post „Gloriam“ psalmi nonagesimi quarti, quem propter hoc omnino subtrahendo et morose volumus dici, occurrerit, non stet in ordine suo in

choro sed ultimus omnium stet aut in loco quem talibus neglegentibus seorsum constituerit Abbas, ut videantur ab ipso vel ab omnibus, usque dum completo Opere Dei publica satisfactione pœniteat. Ideo autem eos in ultimo aut seorsum iudicavimus debere stare, ut visi ab omnibus vel pro ipsa verecundia sua emendent. Nam si foris Oratorium remaneant, erit forte talis qui se aut recollocet et dormit aut certe sedet sibi foris vel fabulis vacat, et datur occasio maligno; — sed ingrediantur intus, ut nec totum perdant et de reliquo emendent.

Diurnis autem horis qui ad Opus Dei post versum et „Gloriam" primi psalmi qui post versum dicitur, non occurrerit, lege qua supra diximus, in ultimo stent nec præsumant sociari choro psallentium usque ad satisfactionem, nisi forte Abbas licentiam dederit remissione sua, ita tamen ut satisfaciat reus ex hoc.

AD MENSAM autem qui ante versum non occurrerit, ut simul omnes dicant 23. mart. 23. iul. 22. nov.

versum et orent et sub uno omnes accedant ad mensam — qui per neglegentiam suam aut vitio non occurrerit, usque secundam vicem pro hoc corripiatur. Si denuo non emendaverit, non permittatur ad mensæ. communis participationem, sed sequestratus a consortio omnium reficiat solus sublata ei portione sua vini usque ad satisfactionem et emendationem. Similiter autem patiatur qui et ad illum versum non fuerit præsens qui post cibum dicitur.

Et ne quis præsumat ante statutam horam vel postea quidquam cibi aut potus præsumere. — Sed et cui offertur aliquid a Priore, et accipere renuit, hora qua desideraverit hoc quod prius recusavit aut aliud, omnino nihil percipiat usque ad emendationem congruam.

XLIV. DE HIS QUI EXCOMMUNICANTUR QUOMODO SATISFACIANT.

24. mart. 24. iul. 23. nov. Qui pro gravibus culpis ab Oratorio et mensa excommunicantur: hora qua Opus Dei in Oratorio percelebra-

tur, ante fores Oratorii prostratus iaceat nihil dicens nisi tantum posito in terra capite stratus pronus omnium de Oratorio exeuntium pedibus. Et hoc tamdiu faciat, usque dum Abbas iudicaverit satisfactum esse. Qui dum iussus ab Abbate venerit, volvat se ipsius Abbatis, deinde omnium vestigiis, ut orent pro ipso. Et tunc, si iusserit Abbas, recipiatur in choro vel in ordine quo Abbas decreverit; ita sane, ut psalmum aut lectionem vel aliud quid non præsumat in Oratorio imponere, nisi iterum Abbas iubeat. Et omnibus Horis, dum percompletur Opus Dei, proiciat se in terram in loco quo stat. Et sic satisfaciat, usque dum ei iubeat iterum Abbas, ut quiescat iam ab hac satisfactione.

Qui vero pro levibus culpis excommunicantur tantum a mensa, in Oratorio satisfaciant usque ad iussionem Abbatis. Hoc perficiant, usque dum benedicat et dicat: Sufficit.

XLV. DE HIS QUI FALLUNTUR IN ORATORIO.

25. mart. 25. iul. 24. nov. Si quis, dum pronuntiat psalmum, responsorium, antiphonam vel lectionem, fallitus fuerit, nisi satisfactione ibi coram omnibus humiliatus fuerit, maiori vindictæ subiaceat, quippe qui noluit humilitate corrigere quod neglegentia deliquit. — Infantes autem pro tali culpa vapulent.

XLVI. DE HIS QUI IN ALIIS QUIBUSLIBET REBUS DELINQUUNT.

26. mart. 26. iul. 25. nov. Si quis, dum in labore quovis in coquina, in cellario, in monasterio, in pistrino, in horto, in arte aliqua dum laborat, vel in quocumque loco aliquid deliquerit aut fregerit quidpiam aut perdiderit vel aliud quid excesserit ubiubi, et non veniens continuo ante Abbatem vel congregationem ipse ultro satisfecerit et prodiderit delictum suum: dum per alium cognitum fuerit, maiori subiaceat emendationi.

Si animæ vero peccati causa fuerit latens, tantum Abbati aut spiritalibus

senioribus patefaciat, qui sciant curare et sua et aliena vulnera, non detegere et publicare.

XLVII. DE SIGNIFICANDA HORA OPERIS DEI.

NUNTIANDA hora Operis Dei diei noctisque sit cura Abbatis aut ipse nunciare aut tali sollicito fratri iniungat hanc curam, ut omnia horis competentibus compleantur. 27. mart. 27. iul. 26. nov.

PSALMOS autem vel antiphonas post Abbatem ordine suo quibus iussum fuerit imponant. Cantare autem et legere non præsumat, nisi qui potest ipsud officium implere, ut ædificentur audientes (quod cum humilitate et gravitate et tremore fiat), et cui iusserit Abbas.

XLVIII. DE OPERA MANUUM QUOTIDIANA.

OTIOSITAS inimica est animæ, et ideo certis temporibus occupari debent fratres in labore manuum, certis iterum horis in lectione divina, Ideoque hac dispositione credimus utraque 28. mart. 28. iul. 27. nov.

tempora ordinari: id est, ut a Pascha usque Kalendas Octobres a mane exeuntes a prima usque horam pene quartam laborent quod necessarium fuerit; ab hora autem quarta usque horam quasi sextam agentem lectioni vacent. Post sextam autem surgentes a mensa pausent in lectis suis cum omni silentio, aut forte qui voluerit legere sibi, sic legat, ut alium non inquietet. Et agatur Nona temperius, mediante octava hora, et iterum quod faciendum est operentur usque ad Vesperam.

Si autem necessitas loci aut paupertas exegerit, ut ad fruges recolligendas per se occupentur, non contristentur, quia tunc vere monachi sunt, si labore manuum suarum vivunt sicut et Patres nostri et Apostoli. Omnia tamen mensurate fiant propter pusillanimes.

29. mart. 29. iul. 28. nov. A KALENDIS autem Octobribus usque caput Quadragesimæ usque in horam secundam plenam lectioni vacent; hora secunda agatur Tertia, et

usque nonam omnes in opus suum laborent quod eis iniungitur. Facto autem primo signo Nonæ Horæ deiungant ab opera sua singuli et sint parati, dum secundum signum pulsaverit. Post refectionem autem vacent lectionibus suis aut psalmis.

In Quadragesimæ vero diebus a mane usque tertiam plenam vacent lectionibus suis et usque decimam horam plenam operentur quod eis iniungitur.

In quibus diebus Quadragesimæ accipiant omnes singulos codices de bibliotheca quos per ordinem ex integro legant. Qui codices in capite Quadragesimæ dandi sunt. — Ante omnia sane deputentur unus aut duo seniores qui circumeant monasterium horis quibus vacant fratres lectioni, et videant, ne forte inveniatur frater acediosus qui vacat otio aut fabulis et non est intentus lectioni et non solum sibi inutilis est, sed etiam alios distollit. — Hic talis si, quod absit, repertus fuerit, corripiatur semel et se- 30. mart. 30. iul. 29. nov.

cundo; si non emendaverit, correptioni regulari subiaceat taliter, ut ceteri timeant. — Neque frater ad fratrem iungatur horis incompetentibus.

Dominico item die lectioni vacent omnes exceptis his qui variis officiis deputati sunt.

Si quis vero ita neglegens et desidiosus fuerit, ut non velit aut non possit meditare aut legere, iniungatur ei opus quod faciat, ut non vacet.

Fratribus infirmis aut delicatis talis opera aut ars iniungatur, ut nec otiosi sint nec violenti laboris opprimantur aut effugentur. Quorum imbecillitas ab Abbate consideranda est.

XLIX. DE QUADRAGESIMÆ OBSERVATIONE.

31. mart. 31. iul. 30. nov. Licet omni tempore vita monachi Quadragesimæ debet observationem habere, tamen quia paucorum est ista virtus, ideo suademus istis diebus Quadragesimæ omni puritate vitam suam custodire, omnes pariter et neglegentias aliorum temporum his diebus sanctis diluere. Quod tunc digne fit,

si ab omnibus vitiis temperamus, orationi cum fletibus, lectioni et compunctioni cordis atque abstinentiæ operam damus.

Ergo his diebus augeamus nobis aliquid solito penso servitutis nostræ: orationes peculiares, ciborum et potus abstinentiam, ut unusquisque super mensuram sibi indictam aliquid propria voluntate „cum gaudio sancti Spiritus“[1] offerat Deo (id est, subtrahat corpori suo de cibo, de potu, de somno, de loquacitate, de scurrilitate), et cum spiritalis desiderii gaudio sanctum Pascha exspectet.

Hoc ipsud tamen quod unusquisque offert, Abbati suo suggerat, et cum eius fiat oratione et voluntate; quia quod sine permissione patris spiritalis fit, præsumptioni deputabitur et vanæ gloriæ, non mercedi. Ergo cum voluntate Abbatis omnia agenda sunt.

---

[1] 1. Thessal. 1, 6.

L. DE FRATRIBUS QUI LONGE AB ORATORIO LABORANT AUT IN VIA SUNT.

1. apr.
1. aug.
1. dec.

FRATRES qui omnino longe sunt in labore et non possunt occurrere hora competenti ad Oratorium — et Abbas hoc perpendit, quia ita est — agant ibidem Opus Dei ubi operantur, cum tremore divino flectentes genua.

Similiter qui in itinere directi sunt, non eos prætereant Horæ constitutæ, sed ut possunt agant sibi et servitutis pensum non neglegant reddere.

LI. DE FRATRIBUS QUI NON LONGE SATIS PROFICISCUNTUR.

2. apr.
2. aug.
2. dec.

FRATER qui pro quovis responso dirigitur et ea die speratur reverti ad monasterium, non præsumat foris manducare, etiamsi omnino rogetur a quovis, nisi forte ei ab Abbate suo præcipiatur. — Quod si aliter fecerit, excommunicetur.

LII. DE ORATORIO MONASTERII.

3. apr.
3. aug.
3. dec.

ORATORIUM hoc sit quod dicitur; nec ibi quidquam aliud geratur aut condatur.

Expleto Opere Dei omnes cum summo silentio exeant — et habeatur reverentia Deo — ut frater qui forte sibi peculiariter vult orare, non impediatur alterius improbitate. — Sed et si alter vult sibi forte secretius orare, simpliciter intret et oret, non in clamosa voce, sed in lacrimis et intentione cordis. Ergo qui simile opus non facit, non permittatur explicito Opere Dei remorari in Oratorio, sicut dictum est, ne alius impedimentum patiatur.

LIII. DE HOSPITIBUS SUSCIPIENDIS.

OMNES supervenientes hospites tamquam Christus suscipiantur, quia ipse dicturus est: „Hospes fui, et suscepistis me;“[1] et omnibus congruus honor exhibeatur, maxime domesticis fidei et peregrinis. 4. apr. 4. aug. 4. dec.

UT ERGO nuntiatus fuerit hospes, occurratur ei a Priore vel a fratribus cum omni officio caritatis; et primitus orent pariter et sic sibi socientur in

[1] Matth. 5, 35.

pace. Quod pacis osculum non prius offeratur nisi oratione præmissa propter illusiones diabolicas. In ipsa autem salutatione omnis exhibeatur humilitas omnibus venientibus sive discedentibus hospitibus: inclinato capite vel prostrato omni corpore in terra Christus in eis adoretur, qui et suscipitur.

Suscepti autem hospites ducantur ad orationem, et postea sedeat cum eis Prior aut cui iusserit ipse. Legatur coram hospite Lex divina, ut ædificetur, et post hæc omnis ei exhibeatur humanitas. Ieiunium a Priore frangatur propter hospitem, nisi forte præcipuus sit dies ieiunii qui non possit violari; fratres autem consuetudines ieiuniorum prosequantur. Aquam in manibus Abbas hospitibus det; pedes hospitibus omnibus tam Abbas quam cuncta congregatio lavet; quibus lotis hunc versum dicant: „Suscepimus, Deus, misericordiam tuam in medio templi tui.“ [1]

[1] Ps. 47, 10.

Pauperum et peregrinorum maxime susceptioni cura sollicite exhibeatur, quia in ipsis magis Christus suscipitur; nam divitum terror ipse sibi exigit honorem.

Coquina Abbatis et hospitum super se sit, ut incertis horis supervenientes hospites, qui numquam desunt monasterio, non inquietentur fratres. — In quam coquinam ad annum ingrediantur duo fratres qui ipsud officium bene impleant. Quibus ut indigent solatia administrentur, ut absque murmuratione serviant; et iterum, quando occupationem minorem habent, exeant ubi eis imperatur in opera. (Et non solum ipsis, sed et in omnibus officiis monasterii ista sit consideratio, ut quando indigent solatia accommodentur eis, et iterum quando vacant obediant imperatis.) — Item et cellam hospitum habeat assignatam frater cuius animam timor Dei possidet; ubi sint lecti strati sufficienter, et domus Dei a sapientibus et sapienter administretur.

5. apr.
5. aug.
5. dec.

Hospitibus autem cui non præcipitur nullatenus societur neque colloquatur; sed si obviaverit aut viderit, salutatis humiliter, ut diximus, et petita benedictione pertranseat dicens sibi non licere colloqui cum hospite.

LIV. SI DEBEAT MONACHUS LITERAS VEL ALIQUID SUSCIPERE.

6. apr.
6. aug.
6. dec. Nullatenus liceat monacho neque a parentibus suis neque a quoquam hominum nec sibi invicem literas, eulogias vel quælibet munuscula accipere aut dare sine præcepto Abbatis.

Quod si etiam a parentibus suis ei quidquam directum fuerit, non præsumat suscipere illud, nisi prius indicatum fuerit Abbati. Quod si iusserit suscipi, in Abbatis sit potestate cui illud iubeat dari; et non contristetur frater cui forte directum fuerat, ut non detur occasio diabolo.

Qui autem aliter præsumpserit, disciplinæ regulari subiaceat.

LV. DE VESTIARIO VEL CALCEARIO FRATRUM.

VESTIMENTA fratribus secundum locorum qualitatem ubi habitant vel aërum temperiem dentur, quia in frigidis regionibus amplius indigetur, in calidis vero minus. Hæc ergo consideratio penes Abbatem est. 7. apr. 7. aug. 7. dec.

Nos tamen mediocribus locis sufficere credimus monachis per singulos cucullam et tunicam (cucullam in hieme vellosam, in æstate puram aut vetustam), et scapulare propter opera, indumenta pedum pedules et caligas. De quarum rerum omnium colore aut grossitudine non causentur monachi; — sed quales inveniri possunt in provincia qua degunt, aut quod vilius comparari potest. Abbas autem de mensura provideat, ut non sint curta ipsa vestimenta utentibus ea sed mensurata.

Accipientes nova vetera semper reddant in præsenti reponenda in vestiario propter pauperes. Sufficit enim monacho duas tunicas et duas cucullas habere propter noctes et propter la-

vare ipsas res; iam quod supra fuerit superfluum est, amputari debet. Et pedules et quodcumque est vetere reddant, dum accipiunt novum.

Femoralia hi qui in viam diriguntur de vestiario accipiant, quæ revertentes lota ibi restituant. Et cucullæ et tunicæ sint aliquanto a solito quas habent modice meliores; quas exeuntes in viam accipiant de vestiario et revertentes restituant.

8. apr. 8. aug. 8. dec. STRAMENTA autem lectorum sufficiant matta, sagum et lena et capitale. Quæ tamen lecta frequenter ab Abbate scrutinanda sunt propter opus peculiare, ne inveniatur. Et si cui inventum fuerit quod ab Abbate non accepit, gravissimæ disciplinæ subiaceat.

Et ut hoc vitium peculiaris radicitus amputetur, dentur ab Abbate omnia quæ sunt necessaria, id est cuculla, tunica, pedules, caligæ, bracile, cultellus, graphium, acus, mappula, tabulæ, ut omnis auferatur necessitatis excusatio. — A quo tamen Abbate semper consideretur illa sententia Actuum

Apostolorum, quia „dabatur singulis, prout cuique opus erat.“[1] Ita ergo et Abbas consideret infirmitates indigentium, non malam voluntatem invidentium; in omnibus tamen iudiciis suis Dei retributionem cogitet.

LVI. DE MENSA ABBATIS.

MENSA Abbatis cum hospitibus et peregrinis sit semper. Quotiens tamen minus sunt hospites, quos vult de fratribus vocare in ipsius sit potestate. Senior tamen unus — aut duo — semper cum fratribus dimittendus propter disciplinam. 9. apr 9. aug. 9. dec.

LVII. DE ARTIFICIBUS MONASTERII.

ARTIFICES si sunt in monasterio, cum omni humilitate faciant ipsas artes, si permiserit Abbas. Quod si aliquis ex eis extollitur pro scientia artis suæ, eo quod videatur aliquid conferre monasterio, hic talis erigatur ab ipsa arte et denuo per eam non transeat, 10. apr. 10. aug. 10. dec.

[1] Act. 4, 35.

nisi forte humiliato ei iterum Abbas iubeat.

Si quid vero ex operibus artificum venundandum est, videant ipsi per quorum manus transigenda sint, ne aliquam fraudem præsumant; memorentur semper Ananiæ et Saphiræ,[1] ne forte mortem quam illi in corpore pertulerunt, hanc isti vel omnes qui aliquam fraudem de rebus monasterii fecerint, in anima patiantur.

In ipsis autem pretiis non subrepat avaritiæ malum, sed semper aliquantulum vilius detur quam ab aliis sæcularibus dari potest, „ut in omnibus glorificetur Deus.“[2]

LVIII. DE DISCIPLINA SUSCIPIENDORUM FRATRUM.

11. apr. 11. aug. 11. dec. Noviter veniens quis ad conversionem, non ei facilis tribuatur ingressus; sed, sicut ait Apostolus, „probate spiritus, si ex Deo sunt.“[3] Ergo si veniens perseveraverit pulsans et illa-

[1] Act. 5, 1-10. [2] 1. Petr. 4, 11. [3] 1. Io. 4, 1.

tas sibi iniurias et difficultatem ingressus post quatuor aut quinque dies visus fuerit patienter portare et persistere petitioni suæ, annuatur ei ingressus, et sit in cella hospitum paucis diebus.

Postea autem sit in cella novitiorum, ubi meditent et manducent et dormiant. Et senior eis talis deputetur qui aptus sit ad lucrandas animas, qui super eos omnino curiose intendat. — Et sollicitudo sit, si revera Deum quærit, si sollicitus est ad Opus Dei, ad obedientiam, ad opprobria. Prædicentur ei omnia dura et aspera per quæ itur ad Deum.

Si promiserit de stabilitatis suæ perseverantia, post duorum mensium circulum legatur ei hæc Regula per ordinem, et dicatur ei: Ecce Lex sub qua militare vis; si potes observare, ingredere; si vero non potes, liber discede. — Si adhuc steterit, tunc ducatur in supradictam cellam novitiorum et iterum probetur in omni patientia. Et post sex mensium circuitum lega-

tur ei Regula, ut sciat ad quod ingreditur. — Et si adhuc stat, post quatuor menses iterum relegatur ei eadem Regula.

Et si habita secum deliberatione promiserit se omnia custodire et cuncta sibi imperata servare, tunc suscipiatur in congregatione sciens et lege Regulæ constitutum, quod ei ex illa die non liceat egredi de monasterio nec collum excutere de sub iugo Regulæ quem sub tam morosa deliberatione licuit aut excusare aut suscipere.

12. apr. 12. aug. 12. dec. SUSCIPIENDUS autem in Oratorio coram omnibus promittat de stabilitate sua et conversione morum suorum et obedientia coram Deo et Sanctis eius, ut si aliquando aliter fecerit, ab eo se damnandum sciat quem irridet.[1] — De qua promissione sua faciat petitionem ad nomen Sanctorum quorum reliquiæ ibi sunt et Abbatis præsentis. Quam petitionem manu sua scribat (aut certe, si non scit literas, alter ab eo rogatus

[1] Gal. 6, 7.

scribat, et ille novitius signum faciat) et manu sua eam super altare ponat. — Quam dum posuerit, incipiat ipse novitius mox hunc versum: „Suscipe me, Domine, secundum eloquium tuum, et vivam; et ne confundas me ab exspectatione mea.“[1] Quem versum omnis congregatio tertio respondeat adiungentes „Gloria Patri.“

Tunc ille frater novitius prosternatur singulorum pedibus, ut orent pro eo; et iam ex illa die in congregatione reputetur. — Res si quas habet, aut eroget prius pauperibus aut facta solemniter donatione conferat monasterio nihil sibi reservans ex omnibus, quippe qui ex illo die nec proprii corporis potestatem se habiturum scit.

Mox ergo in Oratorio exuatur rebus propriis quibus vestitus est, et induatur rebus monasterii. — Illa autem vestimenta quibus exutus est, reponantur in vestiario conservanda, ut si aliquando suadenti diabolo consenserit,

[1] Ps. 118, 116.

ut egrediatur de monasterio, quod absit, tunc exutus rebus monasterii proiciatur. Illam tamen petitionem eius quam de super altare Abbas tulit, non recipiat, sed in monasterio reservetur.

LIX. DE FILIIS NOBILIUM AUT PAUPERUM QUI OFFERUNTUR.

13. apr. 13. aug. 13. dec. Si quis forte de nobilibus offert filium suum Deo in monasterio, si ipse puer minor ætate est, parentes eius faciant petitionem quam supra diximus, et cum oblatione ipsam petitionem et manum pueri involvant in palla altaris et sic eum offerant.

De rebus autem suis aut in præsenti petitione promittant sub iureiurando, quia numquam per se, numquam per suffectam personam nec quolibet modo ei aliquando aliquid dant aut tribuunt occasionem habendi; vel certe si hoc facere noluerint et aliquid offerre volunt in eleemosynam monasterio pro mercede sua, faciant ex rebus quas dare volunt monasterio, donationem reservato sibi, si ita voluerint,

usum fructuum. Atque ita omnia obstruantur, ut nulla suspicio remaneat puero per quam deceptus perire possit, quod absit, quod experimento didicimus.

SIMILITER autem et pauperiores faciant. — Qui vero ex toto nihil habent, simpliciter pètitionem faciant et cum oblatione offerant filium suum coram testibus.

LX. DE SACERDOTIBUS QUI FORTE VOLUERINT IN MONASTERIO HABITARE.

SI QUIS de ordine sacerdotum in monasterio se suscipi rogaverit, non quidem citius ei assentiatur; — tamen si omnino persteterit in hac supplicatione, sciat se omnem Regulæ disciplinam servaturum; nec aliquid ei relaxabitur, ut sit sicut scriptum est: „Amice, ad quod venisti?“[1] 14. apr. 14. aug. 14. dec.

Concedatur ei tamen post Abbatem stare et benedicere aut missas tenere — si tamen iusserit ei Abbas; sin

[1] Matth. 26, 50.

alias, nullatenus aliqua præsumat sciens se disciplinæ regulari subditum et magis humilitatis exempla omnibus det.

Et si forte ordinationis aut alicuius rei causa fuerit in monasterio, illum locum attendat quando ingressus est in monasterium, non illum qui ei pro reverentia sacerdotii concessus est.

CLERICORUM autem si quis eodem desiderio monasterio sociari voluerit, loco mediocri collocentur et ipsi; tamen, si promittunt de observatione Regulæ vel propria stabilitate.

LXI. DE MONACHIS PEREGRINIS, QUALITER SUSCIPIANTUR.

15. apr. 15. aug. 15. dec. SI QUIS monachus peregrinus de longinquis provinciis supervenerit, si pro hospite voluerit habitare in monasterio et contentus est consuetudine loci quam invenerit et non forte superfluitate sua perturbat monasterium, sed simpliciter contentus est quod invenerit, suscipiatur quanto tempore cupit.

Si qua sane, rationabiliter et cum humilitate caritatis reprehendit aut os-

tendit, tractet Abbas prudenter, ne forte pro hoc ipso eum Dominus direxerit.

Si vero postea voluerit stabilitatem suam firmare, non renuatur talis voluntas, et maxime quia tempore hospitalitatis potuit eius vita dignosci. — Quod si superfluus aut vitiosus inventus fuerit tempore hospitalitatis, non solum non debet sociari corpori monasterii, verum etiam dicatur ei honeste ut discedat, ne eius miseria etiam alii vitientur. 16. apr. 16. aug. 16. dec.

Quod si non fuerit talis qui mereatur proici, non solum si petierit, suscipiatur congregationi sociandus, verum etiam suadeatur ut stet, ut eius exemplo alii erudiantur, et quia in omni loco uni Domino servitur, uni Regi militatur. Quem si etiam talem esse perspexerit Abbas, liceat eum in superiore aliquantum constituere loco. — Non solum autem monachum sed etiam de suprascriptis gradibus sacerdotum vel clericorum stabilire potest Abbas maiori quam ingrediun-

tur loco, si eorum talem perspexerit esse vitam.

CAVEAT autem Abbas, ne aliquando de alio noto monasterio monachum ad habitandum suscipiat sine consensu Abbatis eius aut literis commendatitiis, quia scriptum est: „Quod tibi non vis fieri, alio ne feceris.“ [1]

LXII. DE SACERDOTIBUS MONASTERII.

17. apr. 17. aug. 17. dec. SI QUIS Abbas sibi presbyterum vel diaconem ordinari petierit, de suis eligat qui dignus sit sacerdotio fungi.

ORDINATUS autem caveat elationem aut superbiam nec quidquam præsumat nisi quod ei ab Abbate præcipitur, sciens se multo magis disciplinæ regulari subdendum. Nec occasione sacerdotii obliviscatur Regulæ obedientiam et disciplinam, sed magis ac magis in Deum proficiat. — Locum vero illum semper attendat quo ingressus est in monasterium, præter officium altaris et si forte electio con-

[1] Tob. 4, 16.

gregationis et voluntas Abbatis prô vitæ merito eum promovere voluérint. Qui tamen regulam Decanis vel Præpositis constitutam sibi servare sciat.

Quod si aliter præsumpserit, non sacerdos sed rebellio iudicetur. Et sæpe admonitus si non correxerit, etiam Episcopus adhibeatur in testimonium.— Quod si nec sic emendaverit, clarescentibus culpis proiciatur de monasterio — si tamen talis fuerit eius contumacia, ut subdi aut obedire Regulæ nolit.

LXIII. DE ORDINE CONGREGATIONIS.

ORDINES suos in monasterio ita conservent, ut conversionis tempus, ut vitæ meritum discernit utque Abbas constituerit. Qui Abbas non conturbet gregem sibi commissum nec quasi libera utens potestate iniuste disponat aliquid; sed cogitet semper, quia de omnibus iudiciis et operibus suis redditurus est Deo rationem. Ergo secundum ordines quos constituerit vel quos habuerint ipsi fratres, sic accedant ad pacem, ad communionem, ad

18. apr. 18. aug. 18. dec.

psalmum imponendum, in choro standum; et in omnibus omnino locis ætas non discernat ordines nec præiudicet, quia Samuel et Daniel pueri presbyteros iudicaverunt.[1] Ergo exceptis his quos, ut diximus, altiori consilio Abbas prætulerit vel degradaverit certis ex causis, reliqui omnes ut convertuntur ita sint, ut verbi gratia qui secunda hora diei venerit, in monasterio iuniorem se noverit illius esse qui prima hora venit diei, cuiuslibet ætatis aut dignitatis sit — pueris per omnia ab omnibus disciplina conservata.

19. apr. 19. aug. 19. dec. IUNIORES igitur priores suos honorent, priores minores suos diligant. — In ipsa appellatione nominum nulli liceat alium puro appellare nomine, sed priores iuniores suos fratrum nomine, iuniores autem priores suos nonnos vocent, quod intellegitur paterna reverentia. Abbas autem, quia vices Christi creditur agere, dominus et Abbas vocetur — non sua assumptione, sed

[1] 1. Reg. 3.-7; Dan. 13, 45 seqq.

honore et amore Christi. Ipse autem cogitet et sic se exhibeat, ut dignus sit tali honore. — Ubicumque autem sibi obviant fratres, iunior priorem benedictionem petat; transeunte maiore minor surgat et det ei locum sedendi; nec præsumat iunior consedere, nisi ei præcipiat senior suus, ut fiat quod scriptum est: „Honore invicem prævenientes.“ [1]

Pueri parvi vel adolescentes in Oratorio vel ad mensas cum disciplina ordines suos consequantur; foris autem vel ubiubi et custodiam habeant et disciplinam, usque dum ad intellegibilem ætatem perveniant.

LXIV. DE ORDINANDO ABBATE.

In abbatis ordinatione illa semper consideretur ratio, ut hic constituatur quem sibi omnis concors congregatio secundum timorem Dei, sive etiam pars quamvis parva congregationis saniore consilio elegerit. — Vitæ au- 20. apr. 20. aug. 20. dec.

[1] Rom. 12, 10.

tem merito et sapientiæ doctrina eligatur qui ordinandus est, etiamsi ultimus fuerit in ordine congregationis.

Quod si etiam omnis congregatio vitiis suis, quod quidem absit, consentientem personam pari consilio elegerit, et vitia ipsa aliquatenus in notitiam Episcopi ad cuius diœcesim pertinet locus ipse, vel ad Abbates aut christianos vicinos claruerint, prohibeant pravorum prævalere consensum, sed domui Dei dignum constituant dispensatorem scientes pro hoc se recepturos mercedem bonam, si illud caste et zelo Dei faciant, sicut e diverso peccatum, si neglegant.

21. apr. 21. aug. 21. dec. ORDINATUS autem Abbas cogitet semper, quale onus suscepit et cui redditurus est rationem villicationis suæ; sciatque sibi oportere prodesse magis quam præesse. Oportet ergo eum esse doctum Lege divina, ut sciat et sit unde proferat nova et vetera,[1] castum, sobrium, misericordem, et semper su-

[1] Matth. 13, 52.

perexaltet misericordiam iudicio,[1] ut idem ipse consequatur.[2]

Oderit vitia, diligat fratres. In ipsa autem correptione prudenter agat, et — ne quid nimis, ne dum nimis eradere cupit æruginem, frangatur vas; suamque fragilitatem semper suspectus sit memineritque calamum quassatum non conterendum.[3] In quibus non dicimus, ut permittat nutriri vitia, sed prudenter et cum caritate ea amputet, ut viderit cuique expedire, sicut iam diximus; et studeat plus amari quam timeri.

Non sit turbulentus et anxius, non sit nimius et obstinatus, non sit zelotypus et nimis suspiciosus, quia numquam requiescit. — In ipsis imperiis suis sit providus et consideratus et, sive secundum Deum sive secundum sæculum sit opera quam iniungit discernat et temperet cogitans discretionem sancti Jacob dicentis: „Si greges meos plus in ambulando fecero laborare,

---

[1] Iac. 2, 13. [2] Matth. 5, 7. [3] Is. 42, 3.

morientur cuncti una die."[1] Hæc ergo aliaque testimonia discretionis, matris virtutum,[2] sumens sic omnia temperet, ut sit et fortes quod cupiant, et infirmi non refugiant. Et præcipue ut præsentem Regulam in omnibus conservet, ut dum bene ministraverit, audiat a Domino quod servus bonus qui erogavit triticum conservis suis in tempore suo: „Amen dico vobis," ait, „super omnia bona sua constituit eum."[3]

LXV. DE PRÆPOSITO MONASTERII.

22. apr. 22. aug. 22. dec.

Sæpius quidem contigit, ut per ordinationem Præpositi scandala gravia in monasteriis oriantur, dum sint aliqui maligno spiritu superbiæ inflati et æstimantes se secundos esse Abbates assumentes sibi tyrannidem scandala nutriunt et dissensiones in congregationes faciunt, et maxime in illis locis ubi ab eodem sacerdote vel ab eis Abbatibus qui Abbatem ordinant, ab ipsis etiam et Præpositus ordinatur.

---

[1] Gen. 33, 13. [2] Vitæ Patrum l. IV. c. 42. [3] Matth. 24, 47.

Quod quam sit absurdum, facile advertitur, quia ab ipso initio ordinationis materia ei datur superbiendi, dum ei suggeritur a cogitationibus suis exutum eum esse a potestate Abbatis sui: quia ab ipsis es et tu ordinatus a quibus et Abbas. Hinc suscitantur invidiæ, rixæ, detractiones, æmulationes, dissensiones, exordinationes, ut dum contraria sibi Abbas Præpositusque sentiunt, et ipsorum necesse est sub hac dissensione animas periclitari, et hi qui sub ipsis sunt, dum adulantur partibus, eunt in perditionem. Cuius periculi malum illos respicit in capite qui talis inordinationis se fecerunt auctores.

Ideo nos vidimus expedire propter pacis caritatisque custodiam, in Abbatis pendere arbitrio ordinationem monasterii sui. Et si potest fieri, per Decanos ordinetur, ut ante disposuimus,[1] omnis utilitas monasterii, prout Abbas disposuerit, ut dum pluribus committitur, unus non superbiat.

[1] Cap. XXI.

23. apr. 23. aug. 23. dec. QUOD SI aut locus expetit, aut congregatio petierit rationabiliter cum humilitate, et Abbas iudicaverit expedire — quemcumque elegerit Abbas cum consilio fratrum timentium Deum, ordinet ipse sibi Præpositum.

QUI TAMEN Præpositus illa agat cum reverentia, quæ ab Abbate suo ei iniuncta fuerint, nihil contra Abbatis voluntatem aut ordinationem faciens, quia quantum prælatus est ceteris, ita eum oportet sollicitius observare præcepta Regulæ.

Qui Præpositus si repertus fuerit vitiosus aut elatione deceptus superbiæ aut contemptor sanctæ Regulæ fuerit comprobatus, admoneatur verbis usque quater. Si non emendaverit, adhibeatur ei correptio disciplinæ regularis. Quod si neque sic correxerit, tunc deiciatur de ordine Præposituræ, et alius qui dignus est in loco eius subrogetur. Quod si et postea in congregatione quietus et obediens non fuerit, etiam de monasterio pellatur. — Cogitet tamen Abbas se de omnibus

iudiciis suis Deo reddere rationem, ne forte invidiæ aut zeli flamma urat animam.

LXVI. DE OSTIARIIS MONASTERII.

AD PORTAM monasterii ponatur senex sapiens qui sciat accipere responsum et reddere et cuius maturitas eum non sinat vagari. 24. apr. 24. aug. 24. dec.

Qui portarius cellam debebit habere iuxta portam, ut venientes semper præsentem inveniant a quo responsum accipiant. Et mox ut aliquis pulsaverit aut pauper clamaverit, „Deo gratias“ respondeat aut „Benedic“; et cum omni mansuetudine timoris Dei reddat responsum festinanter cum fervore caritatis. — Qui portarius si indiget solatio, iuniorem fratrem accipiat.

MONASTERIUM autem, si possit fieri, ita debet constitui, ut omnia necessaria, id est aqua, molendinum, hortus vel artes diversæ intra monasterium exerceantur, ut non sit necessitas monachis vagandi foris, quia omnino non expedit animabus eorum. — Hanc au-

tem regulam sæpius volumus in congregatione legi, ne quis fratrum se de ignorantia excuset.

LXVII. DE FRATRIBUS IN VIAM DIRECTIS.

25. apr. 25. aug. 25. dec. DIRIGENDI fratres in viam omnium fratrum vel Abbatis se orationi commendent; et semper ad orationem ultimam Operis Dei commemoratio omnium absentium fiat.

Revertentes autem de via fratres ipso die quo redeunt, per omnes canonicas Horas, dum expletur Opus Dei, prostrati solo Oratorii ab omnibus petant orationem propter excessus, ne qui forte subripuerint in via visus aut auditus malæ rei aut otiosi sermonis.

NEC PRÆSUMAT quisquam referre alio quæcumque foris monasterium viderit aut audierit, quia plurima destructio est. — Quod si quis præsumpserit, vindictæ regulari subiaceat; similiter et qui præsumpserit claustra monasterii egredi vel quocumque ire vel

quidpiam quamvis parvum sine iussione Abbatis facere.

LXVIII. SI FRATRI IMPOSSIBILIA INIUNGANTUR.

Si cui fratri aliqua forte gravia aut impossibilia iniunguntur, suscipiat quidem iubentis imperium cum omni mansuetudine et obedientia. Quod si omnino virium suarum mensuram viderit pondus oneris excedere, impossibilitatis suæ causas ei qui sibi præest, patienter et opportune suggerat, non superbiendo aut resistendo vel contradicendo. 26. apr. 26. aug. 26. dec.

Quod si post suggestionem suam in sua sententia Prioris imperium perduraverit, sciat iunior ita sibi expedire, et ex caritate confidens de adiutorio Dei obediat.

LXIX. UT IN MONASTERIO NON PRÆSUMAT ALTER ALTERUM DEFENDERE.

Præcavendum est, ne quavis occasione præsumat alter alium defendere monachum in monasterio aut quasi 27. apr. 27. aug. 27. dec.

tueri, etiamsi qualivis consanguinitatis propinquitate iungantur.

Nec quolibet modo id a monachis præsumatur, quia exinde gravissima occasio scandalorum oriri potest. — Quod si quis hæc transgressus fuerit, acrius coërceatur.

LXX. UT NON PRÆSUMAT PASSIM ALIQUIS CÆDERE.

28. apr. 28. aug. 28. dec. VETETUR in monasterio omnis præsumptionis occasio. Ordinamus atque constituimus, ut nulli liceat quemquam fratrum suorum excommunicare aut cædere nisi cui potestas ab Abbate data fuerit. Peccantes autem coram omnibus arguantur, ut ceteri metum habeant.

INFANTUM vero usque quindecim annorum ætates disciplinæ diligentia ab omnibus et custodia sit, sed et hoc cum omni mensura et ratione.

Nam in fortiori ætate qui præsumit aliquatenus sine præcepto Abbatis vel in ipsis infantibus sine discretione

exarserit, disciplinæ regulari subiaceat, quia scriptum est: „Quod tibi non vis fieri, alio ne feceris.“ [1]

LXXI. UT OBEDIENTES SIBI SINT INVICEM.

Obedientiæ bonum non solum Abbati exhibendum est ab omnibus, sed etiam sibi invicem ita obediant fratres scientes per hanc obedientiæ viam se ituros ad Deum. Præmisso ergo Abbatis aut Præpositorum qui ab eo constituuntur, imperio, cui non permittimus privata imperia præponi, de cetero omnes iuniores prioribus suis omni caritate et sollicitudine obediant. 29. apr. 29. aug. 29. dec.

Quod si quis contentiosus reperitur, corripiatur.

Si quis autem frater pro quavis minima causa ab Abbate vel a quocumque Priore suo corripitur quolibet modo vel si leviter senserit animos Prioris cuiuscumque contra se iratos vel commotos quamvis modice, mox

[1] Tob. 4, 16.

sine mora tamdiu prostratus in terra ante pedes eius iaceat satisfaciens, usque dum benedictione sanetur illa commotio. — Quod qui contempserit facere, aut corporali vindictæ subiaceat aut, si contumax fuerit, de monasterio expellatur.

LXXII. DE ZELO BONO QUEM DEBENT MONACHI HABERE.

30. apr.
30. aug.
30. dec.

Sicut est zelus amaritudinis malus qui separat a Deo et ducit ad infernum, ita est zelus bonus qui separat a vitiis et ducit ad Deum et ad vitam æternam.

Hunc ergo zelum ferventissimo amore exerceant monachi: id est ut honore se invicem præveniant, infirmitates suas sive corporum sive morum patientissime tolerent, obedientiam sibi certatim impendant (nullus quod sibi utile iudicat sequatur, sed quod magis alio[1]), caritatem fraternitatis caste impendant, amore Deum ti-

[1] 1. Cor. 10, 24; (13, 5.) Philipp. 2, 4.

meant, Abbatem suum sincera et humili caritate diligant,[1] Christo omnino nihil præponant, qui nos pariter ad vitam æternam perducat.

LXXIII. DE HOC QUOD NON OMNIS IUSTITIÆ OBSERVATIO IN HAC SIT REGULA CONSTITUTA.

REGULAM autem hanc descripsimus, 1. mai. 31. aug. 31. dec. ut hanc observantes in monasteriis aliquatenus vel honestatem morum aut initium conversationis nos demonstremus habere.

CETERUM ad perfectionem conversationis qui festinat, sunt doctrinæ sanctorum Patrum quarum observatio perducat hominem ad celsitudinem perfectionis. Quæ enim pagina aut quis sermo divinæ auctoritatis Veteris ac Novi Testamenti non est rectissima norma vitæ humanæ? Aut quis liber sanctorum catholicorum Patrum hoc non resonat, ut recto cursu perveniamus ad Creatorem nostrum? Nec

[1] 1. Petr. 2, 17.

non et Collationes Patrum et Instituta et Vitæ eorum, sed et Regula sancti Patris nostri Basilii, quid aliud sunt nisi bene viventium et obedientium monachorum instrumenta virtutum? Nobis autem desidiosis et male viventibus atque neglegentibus rubor confusionis est.

QUISQUIS ergo ad patriam cælestem festinas, hanc minimam inchoationis Regulam descriptam adiuvante Christo perfice; et tunc demum ad maiora quæ supra commemoravimus doctrinæ virtutumque culmina Deo protegente pervenies. Amen.

EXPLICIT REGULA.

APPENDIX.

Benedictio Numismatum S. P. Benedicti.

Propria Ordinis S. Benedicti.

Sacerdos benedicturus Numismata sancti Benedicti, incipit absolute:

℣. Adjutorium nostrum in nomine Domini.

℟. Qui fecit cœlum et terram.

Exorcizo vos, numismata, per Deum Patrem ✠ omnipotentem, qui fecit cœlum et terram, mare et omnia quæ in eis sunt. Omnis virtus adversarii, omnis exercitus diaboli, et omnis incursus, omne phantasma satanæ, eradicare et effugare ab his numismatibus: ut fiant omnibus qui eis usuri sunt, salus mentis et corporis: in nomine Patris ✠ omnipotentis, et Jesu ✠ Christi Filii ejus, Domini nostri, et Spiritus sancti ✠ Paracliti, et in caritate ejusdem Domini nostri Jesu Chri-

sti, qui venturus est judicare vivos et mortuos, et sæculum per ignem.

℟. Amen.

Kyrie eleison. Christe eleison. Kyrie eleison.

Pater noster. secreto.

℣. Et ne nos inducas in tentationem.
℟. Sed libera nos a malo.
℣. Salvos fac servos tuos.
℟. Deus meus, sperantes in te.
℣. Esto nobis Domine turris fortitudinis.
℟. A facie inimici.
℣. Dominus virtutem populo suo dabit.
℟. Dominus benedicet populum suum in pace.
℣. Mitte nobis Domine auxilium de sancto.
℟. Et de Sion tuere nos.
℣. Domine exaudi orationem meam.
℟. Et clamor meus ad te veniat.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Deus omnipotens, bonorum omnium largitor, supplices te rogamus, ut

per intercessionem sancti Benedicti, his sacris numismatibus, litteris ac characteribus a te designatis, tuam benedictionem infundas: ut omnes qui ea gestaverint, ac bonis operibus intenti fuerint, sanitatem mentis et corporis, et gratiam sanctificationis, atque indulgentias nobis concessas consequi mereantur; omnesque diaboli insidias et fraudes, per auxilium misericordiæ tuæ, effugere valeant, et in conspectu tuo sancti et immaculati appareant. Per Dominum nostrum Jesum Christum, etc. ℟. Amen.

Oremus.

Domine Jesu Christe, qui voluisti pro totius mundi redemptione de Virgine nasci, circumcidi, a Judæis reprobari, Judæ osculo tradi, vinculis alligari, spinis coronari, clavis perforari, inter latrones crucifigi, lancea vulnerari, et tandem in cruce mori: per hanc tuam sanctissimam passionem humiliter exoro; ut omnes diabolicas insidias et fraudes expellas ab eo, qui nomen sanctum tuum, his lit-

teris ac characteribus a te designatis, devote invocaverit, et eum ad salutis portum perducere digneris. Qui vivis et regnas in sæcula sæculorum.

℟. Amen.

Benedictio Dei Patris ✠ omnipotentis, et Filii ✠, et Spiritus ✠ sancti descendat super hæc numismata, ac ea gestantes, et maneat semper, in nomine Patris ✠, et Filii ✠, et Spiritus ✠ sancti. Amen.

Deinde Sacerdos adspergit Numismata aqua benedicta.

Benedictio infirmorum cum ligno Ss. Crucis D. N. J. C. seu signum S. Mauri Abbatis.

Adprobata pro Ordine S. Benedicti.

Antea rite exponatur Reliquia veræ Crucis Dominicæ duabus saltem candelis accensis. Excitetur deinde in infirmo actus contritionis, et firma fiducia, ut adjutus meritis S. P. Benedicti et S. Mauri, ipsis intercedentibus, si Deo placeat, sanitatem obtineat. Recitentur tres *Pater* totidemque *Ave Maria* et *Gloria* in honorem Sanctissimæ Trinitatis: tum sacerdos Ordinis S. Benedicti indutus stola rubri coloris, manu dextera tenens elevatam Reliquiam sanctæ Crucis coram infirmo, dicit:

℣. Benedictio et claritas et sapientia et gratiarum actio, honor, virtus et fortitudo Deo nostro in sæcula sæculorum. ℟. Amen.

℣. Pes meus stetit in directo.

℟. In ecclesiis benedicam te Domine.

INVOCATIO.

Per sanctissimum nomen Domini invocatum, optatam tibi donet sanitatem illa fides, qua sanctus Maurus per sequentia verba ægrotos sanavit, et in qua ego, licet indignus peccator, easdem preces super te humiliter profero.

In nomine sanctissimæ et individuæ Trinitatis, adjutus meritis sanctissimi Patris Benedicti, sta sanus, o N., et incolumis super pedes tuos rectus. In nomine Patris ✠ et Filii et Spiritus sancti. Amen.

Antiph. Vere languores nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit, cujus livore sanati sumus.

℣. Qui propitiatur iniquitatibus hominum.

℟. Ipse sanet infirmitates tuas.

℣. Domine exaudi orationem meam.
℟. Et clamor meus ad te veniat.
℣. Dñs vobiscum. ℟. Et cum spiritu tuo.

ORATIO.

Deus omnium conditor creaturarum, qui ad restaurationem humani generis unicum Filium tuum, cooperante Spiritu sancto, ex Maria Virgine incarnari constituisti, et per sacrosanctum ac gloriosum vivificæ Crucis lignum vulneribus et languoribus animarum nostrarum, nos redimendo, subvenire dignatus es: ipse hunc famulum tuum N. per vitalis hujus signi virtutem ad pristinam reducere digneris sanitatem. Per eumdem Christum Dominum nostrum. ℟. Amen.

ORATIO.

Domine Jesu Christe, qui magistro meo beato Benedicto dedisti potestatem apud te impetrare quod in nomine tuo peteret. Tu per ipsius intercessionem cunctos ab hoc famulo tuo languores repellere dignare: ut sanitate percepta, gratiarum actionem referat nomini sancto tuo: Qui cum

Patre et Spiritu sancto vivis et regnas in sæcula sæculorum. ℟. Amen.

SIGNUM.

Per invocationem Immaculatæ Dei Matris et semper Virginis Mariæ, et per intercessionem sanctorum Benedicti et Mauri

Potentia ✠ Dei Patris, Sapientia ✠ Dei Filii, Virtus ✠ Spiritus sancti líberet te ab ista infirmitate. Amen.

Sicut fuerit beneplacitum ejus sic fiat, et fiat tibi sicut petis et desideras ad laudem et honorem sanctissimæ Crucis Domini nostri Jesu Christi.

Ultimo benedicat infirmo Reliquia S. Crucis, dicens:

Benedictio Dei omnipotentis, Patris ✠ et Filii et Spiritus sancti descendat super te et maneat semper. Amen.

Et porrigit ad osculum.

Hoc signum, si opus sit, repetitur per tres vices, sive diversis diebus, sive eadem die, juxta necessitatem. Tres etiam Missæ votivæ si lubet, nempe de Passione, de S. Mauro Abbate, et pro defunctis celebrandæ erunt: alioquin Beatissimæ Virginis Mariæ Rosarium in tres partes distributum juxta præfatam intentionem infirmus, si potest, recitabit vel recitare faciet.

Oratio
ad renovanda Vota Religionis.

Gratias tibi ago, Domine Jesu Christe, pro gratia illa singulari, qua me vilissimum peccatorem de hoc sæculo nequàm eduxisti et in hoc religiosissimo Ordine ad solemnem professionem admisisti. Doleo ex toto corde, quod gratiæ huic non satis responderim, et tanto beneficio fuerim ingratus. Detestor omnes neglegentias in hoc statu commissas et quod tam parum ad eius perfectionem adspiraverim. Ignosce mihi, Deus veniæ largitor et humanæ salutis amator, et da, ut vel nunc tandem tua gratia incipiam, quod equidem ex animo cupio et propono. Quod si me votis necdum tuæ Maiestati obstrinxissem, nunc sane id facerem, ideoque quanta devotione possum illa nunc renovo et novo fervore tibi promitto stabilitatem et conversionem morum meorum, paupertatem, castitatem et obedientiam secundum Regulam sancti Patris nostri Bene-

dicti. Verumtamen quia ad hæc implenda me nimis tepidum et infirmum agnosco, rogo te, misericordissime Jesu, ut, qui dedisti mihi vovendi voluntatem, tribuas etiam exsequendi facultatem, meque ita dirigas, ut non mihi, sed tibi soli vivam omnesque Ordinis observantias et quidquid animæ meæ perfectionem promovere possit, summo studio amplectar ad gloriam nominis tui, qui es Deus benedictus in sæcula. Amen.

(Indulg. 300 dier. semel in die lucrand. concessit Pius PP. IX. die 14. maii 1861.)

Preces Unionis.

Sancta Maria, succurre miseris, refove flebiles, ora pro populo, interveni pro clero, intercede pro monachorum choro, exora pro devoto femineo sexu; sentiant omnes tuum iuvamen, quicumque devote celebrant tuum sanctum nomen.

Sanctissime Confessor Domini, monachorum Pater et Dux Benedicte, intercede pro nostra omniumque salute.

℣. Domine Deus virtutum, converte nos.

℟. Et ostende faciem tuam et salvi erimus.

Orémus.

Excita, Domine, in Ecclesia tua Spiritum, cui beatus Pater noster Benedictus Abbas servivit, ut eodem nos repleti studeamus amare quod amavit et opere exercere quod docuit.

Da nobis, quæsumus Domine, perseverantem in tua voluntate famulatum, ut in diebus nostris et merito et numero populus tibi serviens augeatur. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

(Indulg. 300 dier. semel in die lucrand. concessit Pius PP. IX. die 29. nov. 1853 omnibus monachis et monialibus Unioni adscriptis.)

Oratio ad S. P. Benedictum pro felice morte.

O beate Pater, gratia et nomine a Deo Benedicte, qui angelicum tuum spiritum, erectis ad cælum manibus stans et orans in manus tui Creatoris

felicissime commendasti atque omnes qui gloriosæ mortis tuæ et cælestium gaudiorum quotidie te admonituri essent in suprema mortis luctatione contra omnes inimicorum insidias strenue te defensurum promisisti: custodi me quæso, gloriose Pater, hodie et quotidie tua sancta benedictione, ut a benedicto nostro Jesu atque a tua et omnium Benedictorum societate nullo malo valeam separari. Per eumdem Christum Dominum nostrum. Amen.

(Indulg. 300 dier. semel in die lucrand. concessit Pius PP. IX. die 14. maii 1861.)

Vetus et valde devota Oratio ad S. P. Benedictum.

O alme pater Benedicte, monachorum dux et monarcha, spes et solatium omnium ad te toto corde clamantium, tuæ sanctissimæ protectioni humiliter me commendo, ut propter excellentiam meritorum tuorum ab omnibus quæ contraria sunt animæ meæ defendere me digneris, atque de pie-

tatis tuæ abundantia compunctionis et lacrimarum gratiam mihi impetres, ut digne copioseque valeam tanta mala et offensas plangere quibus a iuventute mea amabilem et desiderabilem Dominum Jesum Christum provocavi frequentius, teque digne laudare et venerari merear.

O oliva! O vitis nimium in domo Dei fructifera! O vas auri solidum, omni ornatum lapide pretioso, secundum cor Dei electum et dulcissimum innumerisque gratiarum charismatibus tamquam gemmis coruscantibus decoratum! Te oro, te rogo, tibi toto cordis affectu ac omnibus animæ desideriis, benignissime Pater dulcisque Magister, supplico, ut mei miseri peccatoris memor esse digneris apud Deum, ut peccatis meis omnibus benignus indulgeat, in bonam viam me inducat et in ea conservet, nec a se unquam discedere aliqua necessitate permittat; sed ad Beatorum consortium, visionemque eius delectabilem post te, Pater, admittat, ubi tecum cœtuque cum illo

monachorum maximo sub tuo vexillo posito gaudere perpetuo possim: ipso Deo ac Domino nostro Jesu Christo præstante: qui cum Patre et Spiritu Sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

Quæsumus, omnipotens Deus, ut beatissimi Patris nostri Benedicti, discipulorumque eius Placidi et Mauri virginisque ac sororis eius Scholasticæ, sanctorumque omnium Monachorum qui sub eius signis atque eo duce tibi militaverunt meritis et exemplis renoves in nobis Spiritum Sanctum tuum: quo aspirante contra carnem, mundum et diabolum viriliter decertemus. Et quia sine labore certaminis non est palma victoriæ, da nobis in adversis patientiam, in tentatione constantiam, in periculis consilium. Da nobis castimoniæ puritatem, paupertatis desiderium, obedientiæ fructum et observantiæ fidele propositum; quatenus tua consolatione roborati ac fraterna devincti caritate serviamus humero uno: sicque transea-

mus per hæc temporalia, ut ad æternam patriam quandoque victores et coronandi, sanctorumque Monachorum cœtibus inserendi, pervenire mereamur. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

Oratio Sancti Patris Benedicti.

Digneris mihi donare, Pater pie et sancte, intellectum qui te intelligat, sensum qui te sentiat, animum qui te sapiat, diligentiam quæ te quærat, sapientiam quæ te inveniat, animum qui te cognoscat, viscera quæ te ament, cor quod te cogitet, actum qui te augeat, auditum qui te audiat, oculos qui te videant, linguam quæ te prædicet, conversationem quæ tibi placeat, patientiam quæ te sustineat, perseverantiam quæ te exspectet, finem perfectum, præsentiam tuam sanctam, resurrectionem bonam, retributionem vitam æternam. Amen.

Oratio pro Conservatione Loci et Congregationis Religiosæ.

Domine Jesu Christe, qui elegisti locum istum ad serviendum tibi et ad tua præcepta ibi custodienda, da nobis in hoc loco pacem et salutem mentis et corporis, concordiam et veram caritatem, ut sobrii, simplices, quieti ac unanimes præcepta tua custodiamus: concordet vita cum nomine, professio servetur in opere. Fac rectores nostros secundum voluntatem tuam et necessitatem nostram, ut te timeant et tua sancta præcepta custodiant et nos vera caritate diligant et dirigant. Custodi, Domine, locum istum ab omni gravi peccato et scandalo et ab omnibus insidiis et perturbationibus diaboli. Tu Domine, qui istam congregationem ad glorificandum sanctum nomen tuum in hoc loco adunare voluisti, da nobis sanctum Angelum tuum de cælo, qui nos protegat, visitet et defendat, ne patiamur detrimentum animarum nostrarum. O Domine Jesu

Christe, ne respicias peccata nostra, sed deprecationem piissimæ Matris tuæ, advocatæ nostræ, sanctique Michaelis Archangeli et beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac S. Joannis, sanctissimique Patris nostri Benedicti, sancti N. patroni nostri atque illorum Sanctorum quorum reliquiæ hic sunt, et omnium Sanctorum et Electorum, et adiuva nos sicut tu scis et necessitatem nostram nosti. Qui vivis et regnas cum Deo Patre in unitate Spiritus Sancti Deus benedictus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

Clementissime Jesu, salus, vita, resurrectio nostra tu solus es. Te ergo quæsumus, ne derelinquas nos in angustiis et perturbationibus nostris, sed per agoniam Cordis tui sanctissimi et per dolores Matris tuæ immaculatæ tuis famulis subveni, quos pretioso sanguine redemisti.

(Indulg. 100 dier. semel in die lucrand. concessit Pius PP. IX. die 6. Oct. 1870.)

Benedictio Aquæ S. P. Benedicti.

Multi, ut constat, fideles numismate S. P. Benedicti signant aquam, eaque deinde in infirmitatibus suis salubriter utuntur. Cum vero nulla formula huius rei exstet, placuit formulam benedicendi aquam S. Ignatii huic usui adaptare, ut Sacerdos maiori cum fructu fidelibus aquam benedicere queat.

℣. Adiutorium nostrum in nomine Domini.
℟. Qui fecit cœlum et terram.
℣. Sit nomen Domini benedictum.
℟. Ex hoc nunc et usque in sæculum.
℣. Domine exaudi orationem meam.
℟. Et clamor meus ad te veniat.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Domine sancte, Pater omnipotens, æterne Deus, qui benedictionis tuæ gratiam ægris infundendo corporibus, facturam tuam multiplici pietate custodis, ad invocationem sancti Nominis tui benignus assiste, ut intercedente beato Patre nostro Benedicto, confessore tuo, famulos tuos ab ægritudine

liberatos et sanitate donatos, dextera tua erigas, virtute confirmes, potestate tuearis, atque Ecclesiæ tuæ sanctæ cum omni prosperitate restituas. Per Dominum nostrum Jesum Christum, Filium tuum, qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus sancti Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

Immergitur in aquam numisma S. P. Benedicti, et immersum tenetur usque ad finem huius orationis:

Benedic ✠, Domine, hanc aquam, ut sit remedium salutare generi humano, et per intercessionem beati P. N. Benedicti, cuius numisma in eam immergitur, præsta: ut quicunque ea usi fuerint, corporis sanitatem et animæ tutelam percipiant. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

Oremus.

Intercessio nos, quæsumus, Domine, beati P. N. Benedicti Abbatis commendet; ut, quod nostris meritis non valemus, eius patrocinio assequamur. Per Dominum nostrum etc.

Modus benedicendi et imponendi scapulare parvum nigrum sancti Benedicti, quod Oblati gestare solent.

℣. Adiutorium nostrum in nomine Domini.
℟. Qui fecit cœlum et terram.
℣. Domine exaudi orationem meam.
℟. Et clamor meus ad te veniat.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Æterne Pater, omnipotens Deus, qui unigenitum tuum Dominum nostrum Jesum Christum, nostræ mortalitatis fragilem vestem induere voluisti; obsecramus immensam largitatis tuæ abundantiam, ut benedictionem tuam in hunc sacrum habitum effundere digneris: ut sicut ipsum fratres nostri ad innocentiæ et humilitatis indicium a renuntiationibus sæculi sanxerunt gestandum, ita benedictione tua fiat, ut quicunque eo devote et fideliter usus fuerit ob Nominis tui gloriam et sancti servi tui Benedicti Patris nostri

devotionem, ipsum Dominum nostrum Jesum Christum induere mereatur. Qui tecum vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

Hic sacerdos s. scapulare aqua benedicta aspergit et illud imponit, dicens:

Accipe iugum Christi suave, et onus eius leve: In nomine Patris ✠ et Filii, et Spiritus sancti. Amen.

Confirma hoc, Deus, quod operatus es in nobis, a templo sancto tuo, quod est in Jerusalem.

℣. Dominus vobiscum.

℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Adesto, dulcissime Domine Deus, supplicationibus nostris, et hunc famulum tuum, quem (hanc famulam tuam, quam) sacræ nostræ religioni sociamus, perpetua tribue firmitate roborari, ut perseveranti proposito in omni valeat sanctitate tibi famulari. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

INDEX RERUM

UNA CUM PARTITIONE SANCTÆ REGULÆ.

pag.

Præfatio editoris. III
Prologus sanctæ Regulæ. 1
Index capitum Regulæ. 7

I. Scopus Magistri.

C. 1. De generibus monachorum. . . . 13

II. De Gubernatione Monasterii.

C. 2. Qualis debeat Abbas esse. . . . 15
„ 3. De adhibendis ad consilium fratribus. . 21
„ 4. Quæ sunt instrumenta bonorum operum. 22

III. De Vita Monasterii spirituali.

A. De Ascesi monastica.

C. 5. De obedientia. 26
„ 6. De taciturnitate. 28
„ 7. De humilitate. 29

B. De Officio divino.

C. 8. De Officiis divinis in noctibus. . . 39
„ 9. Quanti psalmi dicendi sunt nocturnis Horis. 40

pag.

C. 10. Qualiter æstatis tempore agatur nocturna Laus. 41
„ 11. Qualiter diebus dominicis Vigiliæ agantur. 42
„ 12. Quomodo Matutinorum solemnitas agatur. 44
„ 13. Privatis diebus qualiter agantur Matutini. 44
„ 14. In natalitiis Sanctorum qualiter agantur Vigiliæ. 46
„ 15. „Alleluia“ quibus temporibus dicatur. . 46
„ 16. Qualiter divina Opera per diem agantur. 47
„ 17. Quot psalmi per easdem Horas dicendi sunt. 48
„ 18. Quo ordine ipsi psalmi dicendi sunt. . 49
„ 19. De disciplina psallendi. 53
„ 20. De reverentia orationis. 53

IV. De Vita Monasterii domestica.

A. De Fratribus.

C. 21. De Decanis monasterii. 54
„ 22. Quomodo dormiant monachi. . . . 55
„ 23. De excommunicatione culparum. . . 56
„ 24. Qualis debet esse modus excommunicationis. 57
„ 25. De gravioribus culpis. 57
„ 26. De his qui sine iussione iungunt se excommunicatis. 58
„ 27. Qualiter debeat Abbas sollicitus esse circa excommunicatos. 58
„ 28. De his qui sæpius correpti emendare noluerint. 60

pag.
C. 29. Si debeant fratres exeuntes de monasterio iterum recipi. 61
„ 30. De pueris minori ætate qualiter corripiantur. 61

B. De Administratione rerum temporalium.

C. 31. De Cellarario monasterii qualis sit. . . 62
„ 32. De ferramentis vel rebus monasterii. . 64
„ 33. Si quid debeant monachi proprium habere. 65
„ 34. Si omnes æqualiter debeant necessaria accipere. 65
„ 35. De septimanariis coquinæ. . . . 66
„ 36. De infirmis fratribus. 68
„ 37. De senibus vel infantibus. . . . 69
„ 38. De hebdomadario lectore. . . . 70
„ 39. De mensura cibi. 71
„ 40. De mensura potus. 72
„ 41. Quibus horis oportet reficere fratres. . 74
„ 42. Ut post Completorium nemo loquatur. . 75
„ 48. De his qui ad Opus Dei vel ad mensam tarde occurrunt. 76
„ 44. De his qui excommunicantur quomodo satisfaciant. 78
„ 45. De his qui falluntur in Oratorio. . . 80
„ 46. De his qui in aliis quibuslibet rebus delinquunt. 80
„ 47. De significanda hora Operis Dei. . . 81
„ 48. De opera manuum quotidiana. . . 81
„ 49. De Quadragesimæ observatione. . . 84

pag.
C. 50. De fratribus qui longe ab Oratorio laborant aut in via sunt. 86
„ 51. De fratribus qui non longe satis proficiscuntur. 86
„ 52. De Oratorio monasterii. 86

C. De Commercio cum extraneis.

C. 53. De hospitibus suscipiendis. . . . 87
„ 54. Si debeat monachus litteras vel aliquid suscipere. 90
„ 55. De vestiario vel calceario fratrum. . . 91
„ 56. De mensa Abbatis. 93
„ 57. De artificibus monasterii. . . . 93

V. De Familia religiosa conservanda.

A. In suo Elemento materiali.

C. 58. De disciplina suscipiendorum fratrum. . 94
„ 59. De filiis nobilium aut pauperum qui offeruntur. 98
„ 60. De sacerdotibus qui forte voluerint in monasterio habitare. 99
„ 61. De monachis peregrinis qualiter suscipiantur. 100
„ 62. De sacerdotibus monasterii. . . . 102
„ 63. De ordine congregationis. . . . 103

B. In suis Elementis formalibus.

C. 64. De ordinando Abbate. 105
„ 65. De Præposito monasterii. . . . 108

pag.
C. 66. De Ostiariis monasterii. 111
„ 67. De fratribus in viam directis. . . . 112
„ 68. Si fratri impossibilia iniungantur. . . 113
„ 69. Ut in monasterio non præsumat alter alterum defendere. 113
„ 70. Ut non præsumat passim aliquis cædere. 114
„ 71. Ut obedientes sibi sint invicem. . . 115
„ 72. De zelo bono quem debent monachi habere. 116

VI. Scopus Discipulorum.

C. 73. De hoc quod non omnis iustitiæ observatio in hac sit Regula constituta. . . 117

Appendix.

Benedictio numismatum S. P. Benedicti. . . 119
Benedictio infirmorum cum Ligno Ss. Crucis D. N. J. C. seu Signum S. Mauri Abbatis. 122
Oratio ad renovanda Vota Religionis. . . 126
Preces Unionis. 127
Oratio ad S. P. Benedictum pro felici morte. . 128
Commendatio filialis ad S. P. Benedictum. . 129
Oratio S. P. Benedicti. 132
Pro conservatione loci et congregationis religiosæ. 133
Benedictio aquæ S. P. Benedicti. . . . 135
Modus benedicendi et imponendi Scapulare S. P. Benedicti. 137

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.

A fine is incurred by retaining it beyond the specified time.

Please return promptly.